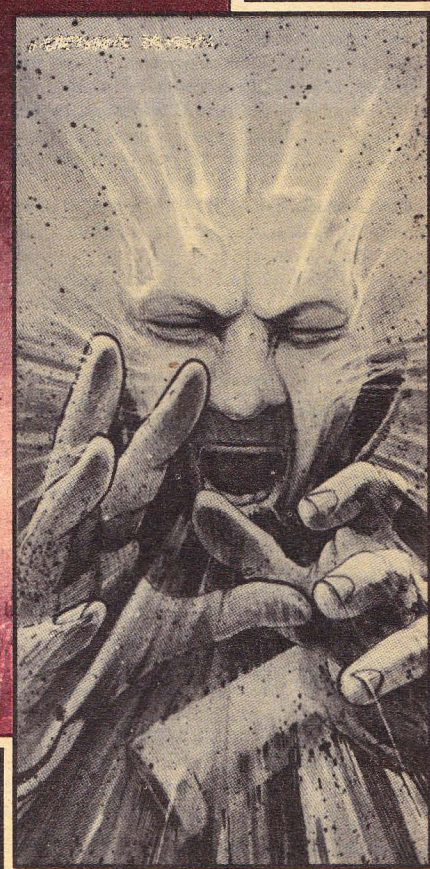
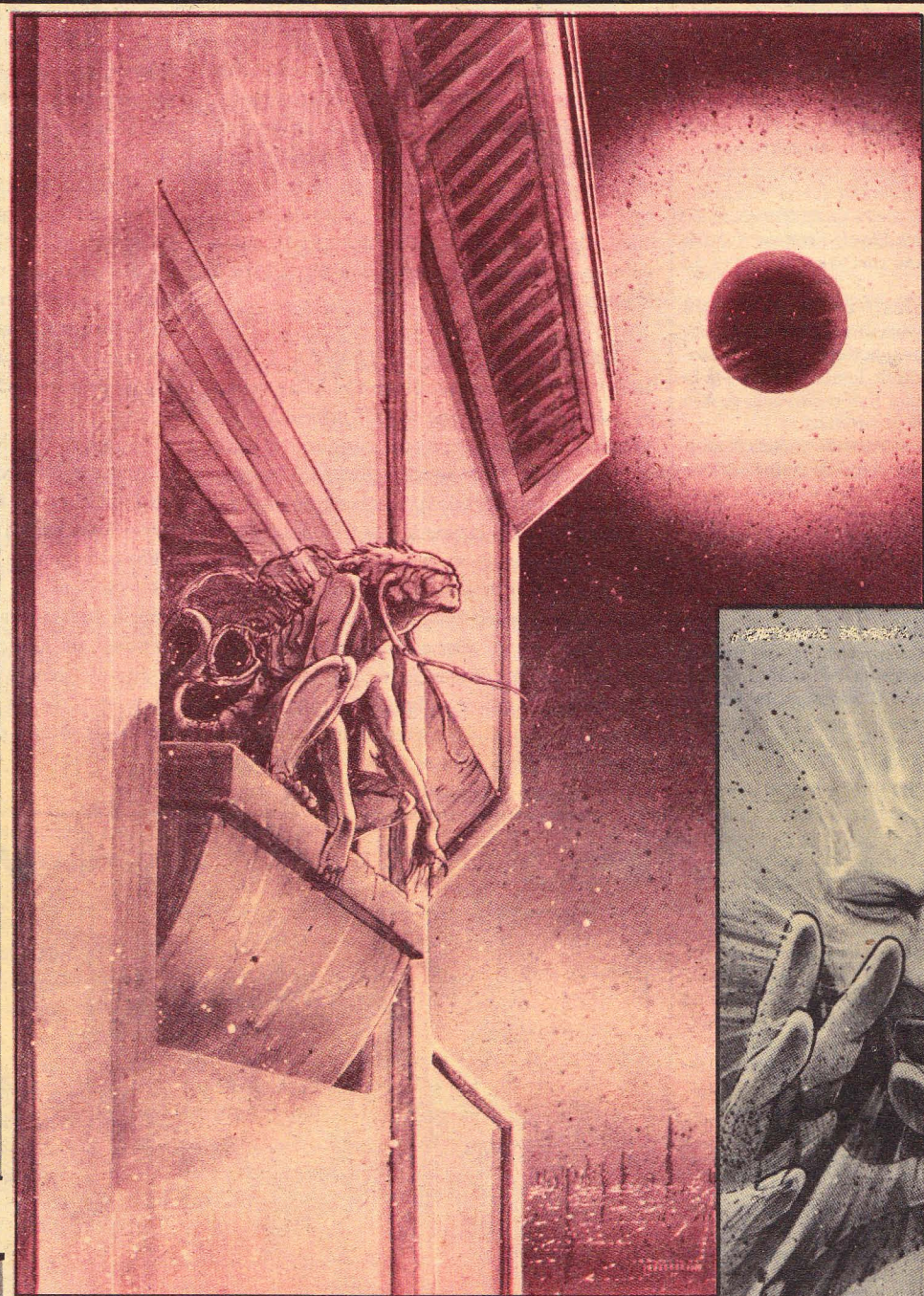

JURNALUL[®]

SF

Nr. 33 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

KRAFTWERK

Grup înființat în localitatea Dusseldorf – R.F.G., în 1968, de Ralf Hutter – clav., instr. cu coarde, sintetizatoare, Vocal și Florian Schneider – perc., sintetizatoare. Activând inițial sub numele de ORGANISATION, se remarcă printr-o detașare profundă față de curentele muzicale din perioada respectivă. Practică o muzică foarte îndepărtată de rock, gen numit în anii '70 „Rock Cosmic” o muzică electroacustică prin excelență.

La început, grupul are o orientare muzicală slab conturată, fiind o perioadă plină de căutări și experimente. Promovează un rock psihedelic, bazat pe multe efecte sonore, lipsa unei linii melodice și folosirea abundentă a percutei.

Începând cu albumul (4), care le aduce consacrația, se dedică în întregime muzicii electronice. KRAFTWERK se numără printre pionierii muzicii electronice, abandonând celelalte instrumente muzicale în favoarea sintetizatoarelor (ca și Vangelis, Klaus Schulze, Electronic Light Orchestra ș.a.m.d.) spre deosebire de Yes, Pink Floyd, Emerson Like & Palmer, formații ce foloseau sintetizatorul doar ca un accesoriu.

Promovează o muzică rece, reținută, fără referințe sociale și totuși având un aer seducător, spectacolele lor fiind un amestec de mecanic și expansionism într-un adevărat flux de lumini. Nu abundă în pasaje vocale, vocea solistului Ralf remarcându-se prin monotonie, fiind prelucrată pe sintetizator.

Melodiile lor având sonorități de computer nu-ți îndreaptă privirea către stele, ci mai de curând către un Pământ al viitorului, supertechnologizat. Astfel, titluri ca „Homecomputer”, „Computer Love” și „Pocket Calculator” pun în prim plan un accesoriu devenit de mult timp o realitate, dar păstrând încă multe necunoscute – COMPUTERUL. Textele melodiilor semuate KRAFTWERK sînt foarte scurte, dar pline de semnificații, o parte din ele conținând avertismente subtile privind prezentul și viitorul omenirii. Astfel, unicele versuri ale melodiei „Homecomputer” sînt: „Îmi programez computerul pentru a fi eu însumi pe viitor.” Melodia „Radioactivity” pune în prim plan pericolul folosirii energiei nucleare, ce poate scăpa oricînd de sub control.

Primul succes KRAFTWERK a fost albumul (4), din cadrul lui desprinzîndu-se melodia titulară, „Autobahn”. Urmează alte succese ce cuceresc începînd cu 1975 (țările Europei, ajungînd pînă în S.U.A., Australia, Africa de Sud, „Radioactivity” – 1975, „Trans-Europe-Express” – 1977, „The Robots” – 1978, „The Model”.

După 1981, formația își va înceta activitatea. Va reveni spectaculos în 1991, deci peste exact 10 ani, prin albumul (13) conținînd piese vechi remixate, cît și printr-un turneu în Marea Britanie, Germania, Ungaria etc.

KRAFTWERK a influențat stilurile „New-Wave”, „Cold-Wave”, TECHNOPOP, precum și multe informații ale anilor 80: JOY DIVISION, NEW-ORDER, HUMAN LEAGUE, DEPECHE MODE.

Din grup au mai făcut parte periodic muzicieni ca: ANDREAS HOHMANN – perc., KLAUS DINGER – perc., KLAUS ROEDER – ch., vioară, MICHAEL ROTTE, EBERHARD KRAHNEMANN.

KRAFTWERK și-a păstrat întotdeauna formula de cvartet, alături de cei doi membri fondatori activînd în prezent KARL BARTOS și WOLFGANG FLUR.

Să sperăm că prin come-back-ul plin de succes, acest grup își va continua activitatea, punîndu-și amprenta și asupra muzicii anilor '90.

2 Kraftwerk (germ.) = uzină, centrală electrică
Traian BĂDULESCU

Din goana OZN-ului

A apărut nr. 9 al fanzinului/buletin informativ D'Ailleurs, editat de AMIS DE LA MAISON D'AILLEURS (A.M.D.A.), în cadrul muzeului de science-fiction din Yverdon-les-Bains, Elveția. Format A5, fanzinul prezintă în cele 27 de pagini informații asupra activității membrilor AMDA, articole și recenzii de cărți.

Muzeul de science-fiction MAISON D'AILLEURS, unic în Europa, a fost creat în anul 1976, la Yverdon-les-Bains, de către scriitorul francez Pierre Versins. Actualmente, muzeul funcționează în fosta închisoare a orașului, o clădire cu două etaje, special amenajată. Lucrările de modernizare au costat aproximativ 700 mii \$, suma fiind achitată de oficialitățile locale. În biblioteca de peste 10 mii de volume, există un raft cuprinzînd 20 de cărți în limba română.

PRIX DE SCIENCE FICTION DE L UPC 1993 * Premiul science-fiction al Universității Populare din Catalogne (UPC) urmează să fie acordat în urma unui nou concurs de teste inedite. Se primesc lucrări pînă la 30 august 1993, în limbile spaniolă, catalană, engleză sau franceză, dactilografiate la două rînduri, 30 de linii a 70 de caractere. Nuvelele trebuie să aibă între 75 și 100 de pagini, în două exemplare, semnate cu un pseudonim, iar într-un plic datele personale, adresa, telefon. Juriul va acorda celui mai bun text un premiu în valoare de 1 milion de pesetas (10 mii de dolari) și își rezervă dreptul de a acorda și alte mențiuni speciale, în valoare de 250 mii pesetas (2.500 dolari) pentru lucrări pe care le consideră remarcabile. Adresa

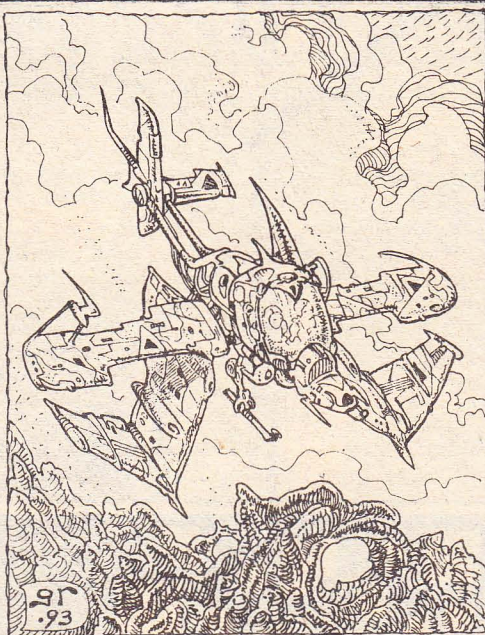
la care vă puteți trimite textele este: „Prix de Science-Fiction de l UPC 1993”, Consel Social de la UPC, Edifici ETSAB, Diagonal 649, 08028 Barcelona, Spania.

H.R.GIGER, „tatăl” monstrului „Alien I” din filmul cu același nume al lui Ridley Scott (pentru care a primit în anul 1980, premiul Oscar, pentru decorurile filmului), a deschis o expoziție la Laussane, cuprinzînd sculpturi, desene, mobile și picturi. Dacă sînteți în frumusușul oraș elvețian, nu ocoliți rue des Terreaux 18 bis. Deschis: marți-sîmbătă.

Fanzinul francez MINIATURE, în paginile căruia au fost publicați și românii Mihail Grănescu și Nicolae C.Ariton, începînd cu nr. 14 are un nou redactor în persoana lui Chris Bernard, care a preluat responsabilitățile editării de la distinsul Francis Valery. Pentru 1993 sînt prevăzute să apară 3 numere (14, 15, 16). Nu toți își permit un săptămînal SF!

BIKINI TEST, un templu cyberpunk. Nu este vorba despre o nouă religie sau un nou muzeu. Este vorba doar de un bar amenajat într-o fostă baracă în zona industrială a orașului Chaux-de-Fonds, Elveția. El este frecvent vizitat de fanii SF, datorită interiorului barului, care a fost amenajat de o echipă de artiști conduși de sculptorul Jean-Pierre Vaufray. Ambianța generală amintește culoarele navei Nostromo, din ALIEN I, cu referiri clare la sulfuroasa mitologie cyberpunk.

Nicolae C.ARITON

JURNALUL® S.F.

Editat de: **INTAET**

Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef),
Număr realizat de: Ionuț BĂNUȚĂ,
Marius ALECU, Nicolae ARITON,
Lucian BĂBEANU, Cristian IONESCU,
Dănuț IVĂNESCU, Florin MUNTEANU,
Mihai Dan PAVELESCU,
Dan POPESCU (Redactori)

Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1,
București tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

CINE - NEWS

- **RECORD:** Comedia SF „VIZITATORII” de Jean-Marie Poire și Christian Clavier în numai 12 săptămâni a pulverizat toate recordurile de încasări din istoria cinematografului francez: peste 8 milioane de spectatori.

- **NEO - FRANKENSTEIN:** Robert de Niro a acceptat să joace rolul nefericitei creaturi din FRANKENSTEIN, film ce va fi regizat de Kenneth Branagh în această vară în Marea Britanie. Branagh n-a rezistat tentației de a juca în propriul film și-l va înfrunghia pe doctorul Frankenstein; savantul care, condus de dorința se a împinge cât mai departe limitele științei va sfârși prin a crea un monstru. „Frankenstein” va fi produs de Francis Ford Coppola căruia celebra societate Columbia i-a cerut să reediteze „isprava” (ispravă pentru ei, căci personal n-am gustat deloc filmul în ciuda unor scene reușite) cu „Dracula”. În același spirit, scenariul semnat din nou de James V. Hart, va fi o adaptare foarte apropiată (zic ei!) Dar dac-o fi ca „Dracula...” de romanul original scris de Mary W. Shelley.

- **Stallone la Infirmerie:** După 5 săptămâni de turnare, Sylvester Stallone a trebuit să părăsească platoul unde turna „Demolition Man” din cauza unei probleme a circulației sangvine a brațului. Stallone, care-și rupsesse deja câteva degete la turnarea lui „Cliffhanger” poate c-ar trebui să aleagă filme mai puțin „fizice”. Vă reamintim că în „Demolition Man” - bazat pe scenariul lui Alfred Bester - interpretează un vânător de ucigași psihopați din anul 2035.

- „Demolition Man”, regia: Marco Brambilla, prod. Joel Silver, scen. Peter Lemkov, cu: Sylvester Stallone, Wesley Snipes.

Ionuț BĂNUȚĂ

Anunț

Caut cu disperare următoarele cărți:

1. „Spuma zilelor” • Boris VIAN, editura Meridiane 1970, de asemenea cărți/articole de/despre Boris VIAN, în orice limbă (chiar și chineză).
 2. „Tărâmul uitat de timp” • Edgar Rice Burroughs, editura Albatros, colecția Fantastic club.
 3. Numerele din „Revue Roumaine”, dedicate SF-ului românesc, francez sau englez.
 4. Cărți/articole de/despre Philip K. Dick, în orice limbă (mai puțin engleză și franceză).
 5. Jules Verne, cărți în ediții vechi (până în anii '40), orice limbă.
- Prețul, negociabil, în lei sau cărți SF: engleză sau franceză.

Amatorii să se adreseze: Nicolae C. Arlton / str. 1848, bloc 2, sc. G, ap. 9 / Tulcea - 8800.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
I N T A E T

Director tehnic:

Eustatiu BĂLAN

Reclamă, publicitate, difuzare:

Titus GUVIR - tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:

Horatiu Olimpiu RĂDULESCU

Corectură:

Cristina CURDUMAN-ANGHEL

Eufimia MĂGUREANU

Montaj offset:

Maria SEBE, Gabriela BACALU,

Daniel STĂNICĂ

Acest săptămânal face parte din rețeaua
națională a publicațiilor

JURNALUL®

Director:

Dan DIACONESCU

Redactor șef:

Marius TUCA

La începutul anului 1990 am primit de la Dan Merișca două buletine Quark. Erau, scria el, primele apariții în timpurile libertății și democrației și manifestau un teribil entuziasm pentru excelențele perspective deschise de proaspetele, pe atunci, întâmplări de cu vreo lună în urmă pentru science fiction. Construiam, de asemenea, o curdă antiteză cu mai vechile perioade din istoria românească a acestui fel de literatură subliniind, în mod neașteptat pentru mine, o anumită caracteristică specială a genului, anume aceea de **opozant**. Opozant față de sistemul care parcă fusese zdruncinat.

Vă rog să-mi permiteți, dincolo de această călătorie istorico-literară, să introduc un element autobiografic. În acel timp, convingerile mele pluteau în cu totul altă direcție și l-am contrazis pe Dan în vreo două sesiuni de povești la telefon. Așa cum se întâmplă de obicei, nu ne-am schimbat părerile, nici eu nici el. Lectorile de sociologie literară m-au dus și pe la cei care susțin că unele obiecte artistice sînt produse de opoziție. Nu-i vorba despre acelea care critică deschis un sistem social oarecare. În acest caz fundamentarea este una strict ideologică. Ideologia imprimă viziunea și asta nu mă interesează acum. Sociologii la care aveam eu acces citau alte cazuri și anume unele la care, fără ei, nici nu aș fi putut gândi vreodată. Ei numeau cărțile excepționale ale literaturii semne ale opozanților autor și opozante ele însele, iar această caracteristică provenea din valoarea efectului. Valoarea creează în astfel de cazuri atitudini morale și probabil multe alte lucruri la care n-am vreme să mă mai opresc. Literatura de valoare propune, după cum zic toți profesorii de gimnaziu, altă lume. Literatura de valoare trage lectorul din lumea reală în lumea ei. Îl sus-ține. Ca ilustrare voi cita numai șocul citirii romanului lui Sabato, Abaddon, Exterminatorul, pentru că știu că nu sînt singurul care a pățit-o. O asemenea carte îmi zdruncină sistemul de valori și mă modelează. O face prin calitatea ei.

Revenind la disputa cu Dan Merișca, iată de ce nu puteam fi de acord: eu activez de cîțiva timp pe lîngă literatura de ficțiune speculative. În vremea asta s-a întîmplat să fiu zguduit de cîteva ori. Dar nu știu ca vreodată acest lucru să se fi petrecut din cauza unui text SF autohton acceptat și scris pe cînd, după părerea lui Dan, ne zdrobeam de-atîta opoziție. Poate că unii dintre dumneavoastră cei de aici sau alții din milionul ori milioanele de cititori pe care i-ați avut ați și trăit această experiență. Ceea ce eu exprim este un punct de vedere personal și vă invit să-l contestați chiar dacă vă sînt gazdă. Eu spun că science fiction este o literatură imorală pentru că s-a pretins opozantă fără să fie. Este așa, imorală, pentru că nu a produs valori-șocante. /Pentru a curma speculațiile acuzatoare posibile, voi zice că Dan Merișca, probabil, nici nu se gîndise la opoziția prin producere de valori-șocante. Și el și alții, pentru că am mai auzit această teorie, s-au referit mai degrabă la cadrul: un cadru (organizatoric) stresa - zice-se - alt cadru (social-politic). /Mai mult chiar, întregul sistem al sf-ului a contestat opoziția prin valoare. S-au purtat lungi discuții despre evazionism, îndepărtîndu-l ca pe diavolul intrat în lumea noastră. Evazionismul este totdeauna un semnal al inaderenței. Or, cadrul (organizatoric) nu permitea decît aderența. Că, poate, una scriam și alta gîndeam - unii dintre noi - e o chestiune de morală privată. Că valuri de furie grafică s-au adunat peste obrăznicia unuia de la Sibiu care a făcut teoria evazionismului

Doru PRUTEANU

Discursul care mi-ar fi plăcut

sf-ist, este o probă de imoralitate a sistemului.

Cu atît mai rău că evazionismul este descoperit după.

Am scris odată un eseu în care, printre altele, pretindeam că sf-ul este sluga credincioasă a prezentului și, în plus, a celui care are puterea în prezent, cu următoarea demonstrație:

- a) el este produs în prezent;
- b) el este consumat în prezent;
- c) pentru a fi produs și imediat consumat el trebuie să fie convenabil;
- d) convenabil înseamnă util pentru prezent și, mai precis, pentru cel care controlează prezentul;
- e) pentru că altfel timpul dintre producție și consum s-ar lăși enorm.

Era o demonstrație potrivită acelor vremuri. O demonstrație despre cît de ticălos poate fi un gen literar care-și păcălește consumatorii susținînd că-i altceva decît este. Sf-ul ajunge un înscris falsificator pentru că nu ține seama de timpul hîrtiei. Hîrtia rămîne a timpului ei. Nu pot scrie pe această hîrtie că a fost făcută în 1955 sau 3255 fără a deveni un mincinos trădat de suportul minciunii sale. Hîrtia conține, în afara ingredientelor cunoscute la Prundu-Bîrgăului sau în Svițera, dacă-i vorba chiar de asta, toate caracteristicile timpului în care scriu pentru că o scriu. Mă apropiez cu mîna și stiloul de ea, iar ea își asumă imediat prezentul făcîndu-se martor și dojenindu-mă dacă nu mă recunosc a-mi fi contemporan. Iar eu scriu, vrînd-nevrînd, un mesaj acceptabil în prezent. Mă antrenez pentru acomodarea la actualitate...

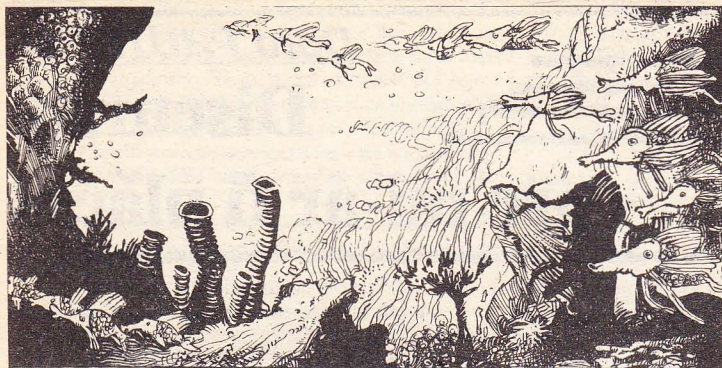
Este, așadar, aproape imposibil ca textul meu să fie opozant dacă este sf. Este la fel de aproape imposibil să fie moral. Poate fi onest dacă-și recunoaște limitele. Exact tot atît de opozant și moral pot fi și eu, producătorul de sf.

Ce mai rămîne? Există vreo șansă ca utopistul să fie pur? Am crezut că da, dar textul premiat într-o Convenție națională și în care mă încercam în direcția asta a fost publicat tocmai fără partea interesantă, iar eu am pierdut-o și am uitat-o. Cu această rezervă, voi spune că nu, utopistul nu poate fi pur. Nu poate fi acum. Sf-istul (ori utopistul, dacă vreți) este angajat ca persoană. Activează. Slujește pe cineva sau ceva. Nu numai pe sf-ist și sf-ul. Este antrenat într-un sistem care-i adună pe sf-ști. În ideea unui compromis, mă gîndesc că ar trebui ca, măcar o dată la zece ani, sistemul însuși să fie răsturnat. Ultima oară lucrul s-a petrecut în 1980 - 1981. Un cadru oarecare obligă la unificare, altfel ne-am sfîșia cu eleganță. Unirea face puterea, poate, dar nu asigură și moralitatea.

Sincer să fiu, în dezbaterile pe care v-o propun, nu-mi dau nici o șansă. Sînt dezolat și convins că nu mă luați în serios. Dacă e adevărat că viteza cu care lucrurile se fac în lumea asta este din ce în ce mai apropiată de viteza cu care sînt gîndite, chiar că nu-mi rămîne decît să profetesc și moartea sf-ului. Pentru ca întregul să fie întreg și apocaliptic. Sf-ul este o literatură cu semne fără referenț. Cînd vom constata că nu mai există asemenea semne, înseamnă că-i gata. Vom scrie literatură istorică. Și, gîndiți-vă, ce rost mai are?

Notă:

Acest text a fost pregătit ca
declanșator pentru programata discuție
despre condiția utopismului la ROMCON
1992 (Sîngeorzi-Băi); peste această
parte a Convenției s-a sărit.

6.Un alt imitator al lui Edgar Rice Burroughs, a fost J.U. Giesy, are a cunoscut un oarecare succes în timpul vieții.

James Ullrich Giesy s-a născut în august 1877, în Ohio. Urmează studiile medicale; în timpul primului război mondial, fiind medic-căpitan. Începând cu 1910, Giesy simte gustul pentru literatură, scriind mai multe nuvele și romane cu o tematică variată: polițist, western, fantastic impregnat cu ocultism. Sub influența lui Burroughs, Giesy a creat câteva opere de science-fiction, dintre care, cea mai cunoscută este trilogia PALOS OF THE DOG STAR PACK; primul episod aparând în numărul din 13 iulie 1918 al revistei ALL-STORY WEEKLY.

Eroul este medicul Jason Croft, care reușește să-și detașeze „ființa astrală” de corp și să traverseze spațiul interplanetar pînă la planeta Palos, în constelația Cîinelui. Invizibil și imaterial, Jason străbate această lume, foarte asemănătoare cu Pămîntul, și locuită de ființe umane. Cu această ocazie, dr. Croft se îndrăgostește de Naia, o prințesă din partea locului. Dar cum să-i demonstreze unei femei că o iubește, dacă aceasta nici nu-l poate vedea? Jason Croft are însă imaginație (ca și autorul) și descoperă un tînar care se sinucide din dragoste pentru prințesă. În timp ce sufletul tînarului nefericit părăsește corpul, „ființa astrală” a pămînteanului îi ia locul. Jason încearcă să o cucerească pe frumoasa Naia, care din rațiuni de stat, trebuia să se căsătorească cu prințul regatului vecin, pe care, după cum ne asigură autorul nu-l iubea deloc. Jason declanșează războiul între cele două țări și grație armelor „inventate” de el: praful de pușcă, motorul cu explozie acționînd tancuri etc, Tamarizia învinge, iar Croft, ca recompensă, o cîștigă pe Naia. La moartea regelui i se oferă coroana pe care o refuză cu noblete, proclamînd republică, iar el președinte.

Cu toată noblețea meseriei de medic, cartea lui J.U.Giesy este foarte reacționară și, în plus, rasistă. La un moment dat, Naia este violată de un bărbat albastru, înnebunindu-l de furie de Jason Croft, pe care nu-l deranjează violul în sine, ci ideea că un bărbat albastru – „un sălbatic”, spune autorul – a îndrăznit să o atingă pe alba prințesă.

După o scurtă întoarcere pe Pămînt, dr. Croft își părăsește definitiv ambalajul pămîntean pentru a se stabili pe Palos.

Al doilea roman, care continuă ciclul aventurilor lui Jason Croft, este MOUTH-PIECE OF ZITU, apărut în ALL-STORY începînd cu iulie 1919. Acest titlu straniu explică, că Jason a devenit purtătorul de cuvînt al zeului Zitu, împuternicit de acesta în prezentarea profețiilor poporului. Ultima parte a trilogiei apare în anul 1921, sub titlul JASON SON OF JASON, în care autorul ne prezintă noile aventuri ale lui dr. Croft, devenit dictator al planetei Palos, pe care, între timp, a electrificat-o, introducînd și calea ferată. Așa cum spune și titlul, trilogia se încheie cu stabilirea definitivă a lui Jason, căsătorindu-se cu Naia, care îi dăruiește un fiu, purtînd același nume Jason.

ARGOSY, în februarie 1918, publică un nou roman de science fiction, semnat de una din primele autoare feminine ale genului, Francis Stevens. Mrs. Stevens, pe numele adevărat Gertrude Bennett, s-a născut în septembrie 1884. Căsătorită în 1909, ea a rămas văduvă un an mai tîrziu, soțul dispărînd în timpul unei expediții în Africa, pen-

tru a descoperi cofori. Rămînînd într-o situație financiară dificilă, avînd și o fetiță de opt luni, se angajează la început ca secretară la Universitatea din Pennsylvania, după care începe să scrie. A vîndut primul text profesional în 1916 și și-a încheiat activitatea de scriitor în 1920, nemaiauzindu-se nimic despre ea.

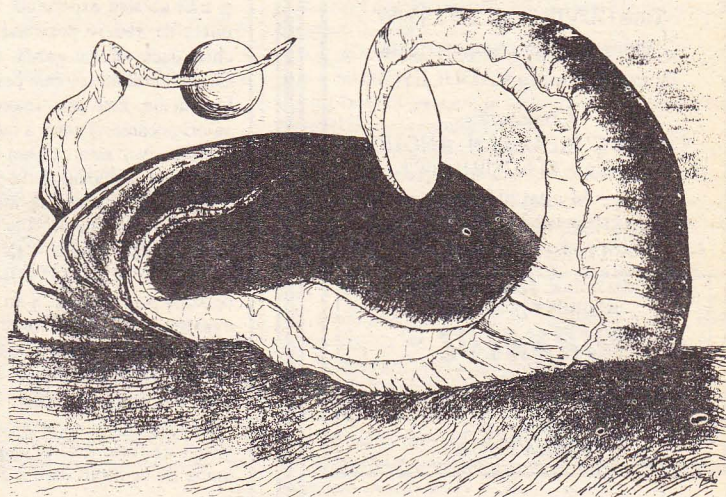
Cea mai bună realizare literară a lui Francis Stevens este romanul fantastic CLAIMED, care l-a influențat enorm pe Abraham Merritt, mai ales în THE FACE IN THE ABYSS (multă vreme s-a crezut că Francis Stevens este un pseudonim al lui Merritt). Romanul THE CITADEL OF FEAR a apărut în septembrie 1918, personajul principal, americanul Colin O'Hara, însoțit de prietenul său Kennedy, călătorind în Mexic, ajung în orașul secret Plapallan, pătrunzînd în teritoriul interzis al aztecilor. Ajuns aici, Colin întîlnește o preafrumoasă tînără, care declară că este una din fiicele lui Quetzalcoatl și îl poate apăra de mizerabilii de preoți. „Nu crezi că ești lipsită de respect față de preoți?” o întrebă Colin. Fata răspunzîndu-i cu mîndrie: „Eu sînt o fiică a lui Quetzalcoatl. Capul meu nu se va pleca niciodată în fața unei ființe dintr-o castă inferioară...” În continuare, fata îl sfătuiește să se ferească de preoți, care vor profita că este străin pentru a-l conduce într-un straniu loc al misterelor. Apare însă preotul Nacoc-Yaot, care aproape reușește să-l sacrifice pe Colin, salvat în ultimele clipe de tînăra fată, puțin îndrăgostită de dumealui. Urmează o adevărată vînațoare pe teritoriul aztecilor, cel rămas, involuntar, musafir în locul misterelor fiind Kennedy. Acțiunea romanului con-

tinuă după douăzeci de ani, cu un Colin O'Hara căsătorit și la casa lui, pentru care aventura mexicană nu este decît o îndepărtată întîmplare din tinerețe. Aceasta pînă cînd o serie de evenimente stranii și

monștrii oribili atentează la fericirea conjugală a celor doi. Este Kennedy, care cu ajutorul sumbrului Nacoc-Yaot, utilizînd știința vechilor azteci, intenționează să arunce Pămîntul în haos. El deține o substanță care transformă în gelatină orice corp uman sau animal, fără a-i distruge viața sau inteligența. Această gelatină poate fi modelată de personajul negativ în forme monstruoase, dînd naștere unor ființe de coșmar. Are loc o luptă sălbatică între Colin și Kennedy, ultimul fiind distrus de propriii monștrii. Din acest moment, Nacoc-Yaot, adevăratul dușman se trezește la viață, devenind conducătorul acestor forțe ale răului, care amenință să cucerească Pămîntul. Mult timp, soarta luptei este indecisă. Cînd totul părea pierdut, în luptă intervine zeul Quetzalcoatl, grație căruia forțele binelui triumfă, cele ale răului fiind aruncate pentru totdeauna în neant.

Prima parte a romanului este remarcabilă prin calitatea și poezia scriiturii, a doua parte este, însă, lentă și puțin plictisitoare. Este regretabil, însă, că această tînără femeie (a scris acest roman la vîrsta de treizeci de ani) nu și-a continuat cariera artistică.

Nicolae C. ARITON

Ray BRADBURY

Scritor și scenarist cinematografic, Ray Bradbury, copilul teribil și poetul SF-ului american, este unul din puținii autori de cărți științifico-fantastice capabili să se adreseze marelui public; lumea viitorului creată de el se identifică în majoritatea scrierilor sale cu realitatea zilelor noastre și povestirile au un pronunțat caracter uman. Fragmentul de mai jos a fost luat din „Cronici marțiene”, care s-a bucurat de un succes răsunător. Scriitorul s-a afirmat la numai 16 ani (1938), când colabora la revista specializată „Imagination”. Una din cele mai cerute cărți este „Fahrenheit 451”, după care s-a făcut și filmul cu același nume a cărui protagonistă a fost Julie Christie.

Marțianul

În zare, după perdeaua deasă a ploii se zăreau munți albaștri și bătrînul La Farge ieși împreună cu soția în pragul ușii ca să admire priveliștea.

– Prima ploaie – observă La Farge.

– Ce frumusețe! răspunse soția. Este binevenită.

Intrară în casă și se opriră în fața căminului să-și încălzească minile. Era frig afară. Racheta cu care călătoriseră la înapoierea de pe Pământ stătea acolo în ploaie și devenise aproape fosforescentă din cauza umezelii.

– Un singur lucru mă interesează – spuse La Farge privind-și minile.

– Adică?

– Aș fi dorit să-l fi luat pe Tom cu noi.

– Lăfe, te rog!

– Iată-mă, n-am să mai vorbesc de el.

– Am venit aici ca să ne petrecem bătrînețea în liniște, nu să ne gîndim la Tom. A murit de atîta timp că trebuie să încercăm să uităm, așa cum trebuie să uităm tot ce s-a petrecut acolo pe Pământ.

– Ai dreptate, spuse el, întinzînd minile la căldura focului. Privi flăcările. N-am să mai vorbesc. Numai că mi s-a părut neîntîmplat că nu m-am dus în dimineața asta la Green Lawn Park, așa cum făceam în fiecare duminică, să-i dau un buchet de flori. Era doar singura noastră plimbare...

Ploaia albastră cădea odihnitor.

În acea seară se culcară la ora 9. Stăteau așa pe întuneric mină în mină, el 55 de ani, ea 60 și ascultau ploaia.

– Anne – o chemă duos.

– Da.

– N-ai auzit?

Ascultară amîndoi, dar nu era decît vîntul și ploaia.

– Nimic, spuse Anne.

– Fluiera cineva – insistă el.

– Ți s-a părut.

– Vreau să mă asigur.

Se sculă și îmbrăcă halatul, apoi traversă toată casa pentru a ajunge la intrare. Ezită. Apoi deschise brusă ușa. Ploaia rece îi udă fața. Îl izbi o rafală de vînt. În grădina, lîngă poartă se zărea o fetișoară de copil. Un fulger desenă o crăpătură imensă pe cer și strălucirea lui albicioasă luminează figura îndreptată spre La Farge de acolo, din grădina.

– Cine-i? spuse bătrînul, tremurînd.

Nici un răspuns.

– Cine ești? Ce vrei?

Mereu liniște.

La Farge se simți dintr-odată îngrozitor de slab, de obosit, de derutat.

– Cine ești? strigă iar.

Soția, neliniștită, stătea acum în spatele lui. Îl luă binișor de braț.

– De ce strigi?

– Un copil stă lîngă poartă și nu vrea să-mi răspundă

– spuse bătrînul tremurînd. Seamănă leit cu Tom!

– Hai la culcare, tu pur și simplu visezi.

– Dar este acolo! Te privește.

Și deschise larg ușa ca ea să-l poată vedea. Vîntul rece sufla cu putere și ploaia mărunță cădea inundînd pămîntul în timp ce figura stătea neclintită și-i privea fix. Bătrîna se sprijini de tocul ușii.

– Pleacă! strigă agîtînd mîna. Pleacă!

– Nu seamănă cu Tom? întrebă La Farge.

Figura nu se clintî.

– Mi-e frică, spuse femeia. Închide ușa cu lanțul de siguranță și vino la culcare. Nu vreau să am de-a face cu umbra aceea. Apoi dispăru, gemînd, spre dormitor.

Bătrînul rămăsese la ușă.

– Tom, șopti el – Tom, dacă ești tu, dacă printr-o minune ești tu, Tom, voi lăsa ușa deschisă. Și dacă ți-e frig și vrei să te încălzești, poți intra. În fața căminului sînt covoare.

Închise ușa fără să pună lanțul.

Soția îl auzi revenind și se cutremură.

– Este o noapte îngrozitoare, mă simt atît de bătrînă – spuse ea pentru ea.

– Cuminte, cuminte – replică el luînd-o în brațe. Dormi. Și într-un tîrziu ea adormi.

Atunci, ciulind urechile, La Farge auzi cum ușa de la intrare se deschide binișor, vîntul și ploaia năvălind înăuntru și apoi cum se închide. Auzi un lipăit ușor spre cămin și respirație agitată.

„Este Tom?”, își spuse.

Fulgerul izbucni spărgînd întunericul.

A doua zi dimineața era încă senin.

La Farge deschise ușa salonului și privi de jur împrejur. Pe covorul din fața căminului nu stătea nimeni. La Farge oftă: „îmbătrînesc”, își spuse. Leși pentru a aduce o căldare cu apă proaspătă din canal și cotind, aproape să-l dărîme pe Tom care intra în acel moment cu o căldare plină ochi.

– Bună dimineața, tată!

– 'mneacă, Tom.

Bătrînul se dădu la o parte uluit. Băiatul, cu picioarele goale, străbătu cu pași mari camera, lăsă jos căldarea și se întoarse surîzînd:

– Ce zi minunată!

– Într-adevăr, răspunse bătrînul neîncercător. Băiatul se comporta de parcă totul ar fi fost normal. Acum se spăla pe față cu apa rece.

Bătrînul se apropiă.

– Tom, cum ai reușit să vii aici? Trăiești?

– De ce? N-ar fi trebuit? Băiatul făcu ochii mari, interogativi.

– Dar, Tom... Green Lawn Park, toate duminicile, florile și... La Farge trebui să se așeze pe un scaun.

Băiatul veni în fața lui și-i luă mîna. Bătrînul simți strămoșoarea degetelor calde. Deci ești aici cu mine, nu visezi?

– Tu dorești să fii cu tine, nu-i așa? Băiatul părea îngrijorat.

– Oh, sigur, sigur, Tom!

– Atunci de ce-mi pui atîtea întrebări? Acceptă-mă!

– Bine, dar mama, șocul...

– N-avea grijă. În noaptea trecută am cîntat pentru amîndoi și voi mă veți primi, tocmai pentru asta, mai ales

mama.

Știu ce înseamnă să fii impresionat de ceva. Ai răbdare, cînd va veni ai să te convingi singur.

Și rîse, clătînd capul cu bucle de culoarea aramei. Avea ochii de un albastru intens.

– Bună dimineața Lăfe, bună dimineața Tom, spuse mama venind direct din dormitor, terminîndu-și de prins cocul în agrafe. Frumoasă zi, nu-i așa?

Tom se întoarse și îl privi, rîzînd:

– Ai văzut tată?

La umbra din spatele casei mîncară cu poftă. Doamna La Farge găise o sticlă de vin din floarea-soarelui și băură cu toții. La Farge nu-și mai văzuse soția atît de voioasă niciodată. În orice caz dacă avea vreun dubiu asupra lui Tom nu lăsa să se vadă. Pentru ea era un lucru cît se poate de firesc și aproape că începuse să fie așa și pentru el.

În timp ce soția spăla vasele, La Farge se aplecă spre fiu și-l întrebă:

– Cîți ani ai acum, fiule?

– Cum, tată, nu știi? 14.

– Cine ești tu în definitiv? Nu poți fi Tom, dar cineva trebuie să fii: spune cine?

– Te rog, nu... încurcat, băiatul își acoperi fața cu minile.

– Mie poți să-mi spui, voi înțelege. Tu ești un marțian, nu-i așa? Am auzit povestindu-se atîtea despre marțieni: nimic precis însă. Am auzit că sînt pușini și cînd vin printre noi iau aspectul ființelor pămîntene. Este ceva ciudat la tine... ești Tom și totuși nu ești.

– De ce nu mă poți primi fără să-mi pui atîtea întrebări? Spuse băiatul gata să plîngă și își îngropă fața în mîini. Nu te îndoi, te implor, nu te îndoi de mine.

Se întoarse și o luă la fugă.

Stăteau la umbră. Mama lui Tom nu fusese niciodată atît de fericită.

– Tom, vino înapoi!

Dar băiatul se îndepărta fugind de-a lungul canalului spre orașul din depărtare.

– Unde fuge Tom? întrebă Anne, venind să ia și restul farfurilor. Își privi soțul în față. Te pomenesti că i-ai spus ceva care l-a îndurerat.

– Anne, spuse el luîndu-i mîna. Oare ai uitat cu desăvîrșire Green Lawn Park și pe Tom bolnav de pneumonie?

– Ce tot vorbești, rîse Anne.

– Nimic n-are importanță, șopti el.

În depărtare, praful se așeza din nou pe acolo pe unde trecuse Tom.

*

La ora cinci după-amiază, la apusul soarelui, Tom se întoarse. Își privi cu un aer de îndoială tatăl:

– Ai să mai îmi pui întrebări? voi el să știe.

– Nici o întrebare, spuse La Farge.

Băiatul surise.

– Foarte bine.

– Unde ai fost?

– La marginea orașului. Era cît p-aci să nu mă mai întorc. Sînt într-o... Tom căuta cuvîntul potrivit, „capcană”.

– Ce vrei să spui cu capcana?

– Trecînd pe lîngă o baracă din bidoane, de pe marginea canalului am simțit că parcă cineva mă îndeamnă să nu mă mai întorc. Nu știu cum să-ți explic, este greu în cuvinte, aproape că nu înțeleg bine nici eu; este un lucru tare ciudat și nu sînt în stare să discut cu tine.

– Atunci să nu mai vorbim. Hai, fiule, să ne spălăm. În curînd masa va fi gata.

Tom porni să se spele.

Zece minute mai tîrziu, pe apa leneșă a canalului își făcu apariția o barcă condusă de un om slab și deșirat care vislea calm.

– Bună seara, frate La Farge, spuse omul oprind barca.

– Bună seara, Saul, ce mai este nou?

– Multe. Îl știi pe Nomland, cel care trăiește în baraca din bidoane de lîngă canal?

La Farge se crispă.

– Ce-i cu el?

– Știi ce ticălos este, nu-i așa?

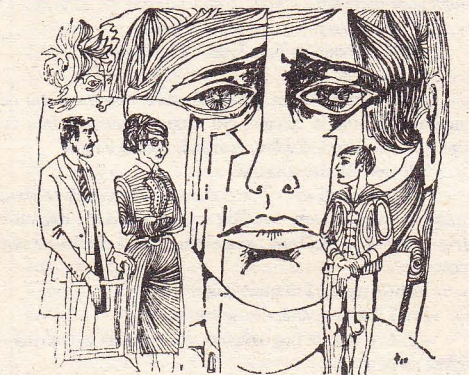
– Se spunea că ar fi fugit de pe Pământ unde asasinase un om.

Saul se sprijini în lopată și-l privi pe La Farge.
 - Și știi cumva care era numele celui ucis?
 - Gillings, mi se pare.
 - Așa-i, Gillings. Ei bine, acum câteva ore Nomland
 asta a venit în centru urlând ca un disperat că cică l-ar fi
 văzut pe Gillings viu, aici, pe Marte, în seara asta. Cere
 nebulun de Nomland să-l trimită la închisoare ca să fie în
 siguranță. Dar nu l-au primit la închisoare. Așa că
 Nomland a fost nevoit să se întoarcă acasă și acum
 douăzeci de minute după câte mi s-a spus, și-a tras un
 glonte în cap. Vin de acolo.
 - Ia te uită - mormăi La Farge gânditor.
 - Se întâmplă lucruri ciudate - spuse Saul... în fine,
 la revedere.
 - Noapte bună.
 Și barca o luă din loc iar.
 - Masa e gata - strigă Anne.
 La Farge se așază în capul mesei și în timp ce ducea
 lingura la gură spuse privind băiatul așezat în fața sa:
 - Tom, ce ai făcut azi?
 - Nimic, răspunse Tom cu gura plină. De ce?
 - Așa, voiam să știu, și bătrînul băgă colțul șervetului
 în guler.

Era ora șapte cînd Anne La Farge spuse că ar vrea să
 meargă în oraș.
 - Sînt luni de cînd n-am mai fost.
 - Mi-e frică de oraș, spuse Tom și de lumea care
 locuiește acolo. Nu vreau să merg.
 - Ce vorbe la un copil mare ca tine! Vei veni cu
 mine, trebuie să ascuți, hotărî Anne.
 - Anne, dacă băiatul nu vrea...
 Dar degeaba. Anne îl împinse în barcă și cei trei
 porniră ușor în josul canalului.
 Tom stătea întins, cu ochii închiși, dar nu puteai să
 dai dorme sau se gîndește. Tatăl îl observa ca hipnoti-
 zat. Cine era oare ființa asta, se gîdea el, care simte ca și
 noi nevoia de a fi iubit? Cine este, ce este, de-a venit din
 trista singurătate a nimicului, într-un loc străin, luînd
 forma și vocea amintirilor, rămînînd aici printre noi, în
 sfîrșit fericit? Din ce munți sau văgăuni, de pe ce rachetă
 pe care au existat supraviețuitori, atunci cînd primele
 rachete au venit de pe Pămînt? Bătrînul clăina din cap.
 N-avea cum să afle. Băiatul acesta, după cît se pare, era
 Tom. Poate greșeau că-l păstrau lîngă ei atît timp cît
 simțeau că le aducea necazuri și suferințe, dar cum să
 renunțe tocmai la lucrul la care țineau cel mai mult chiar
 dacă acesta ar fi durat o zi sau mai puțin și apoi ar fi
 dispărut, lăsînd golul și mai teribil, nopțile și mai
 întunecate, serile ploioase și mai umede? Îndepărtînd
 băiatul ar fi fost ca și cum le-ar fi lipsit aerul. Îl privi din
 nou. Tom viza poate căci mișca buzele.
 - Lumea... gemu băiatul... se schimbă mereu... în
 capcană...
 - Liniștește-te fiule, spuse tatăl mîngîindu-i buclele
 mătăsoase și Tom încetă să mai vorbească.

La Farge își ajută soția și fiul să coboare din barcă.
 - Iată-ne ajunși! Și Anne surise luminilor, perechilor
 și muzicii din cafenele sau restaurante ce se auzea pînă în
 stradă.
 - Era mai bine să fi rămas acasă... se lamentă Tom.
 - Nu erai așa, îți plăcea mult orașul sîmbătă seara,
 spuse mama.
 - Vino lîngă mine, șopti Tom. Nu vreau să cad în
 cursă.
 - Sînt aici lîngă tine, fiule, de altfel ne întoarcem
 repede acasă.
 - Prostii, vom petrece seara în oraș, dragii mei.
 Traversau strada cînd trei bețivi se băgară în ei,
 despărțindu-i și într-o clipă La Farge rămase ca trăznit.
 Tom dispăruse.
 - Unde s-a dus? întreba Anne iritată. Cum are o
 ocazie, cum o șterge... ei, Tom! strigă ea.
 Au fugit în dreapta, în stînga, peste tot lume, dar de
 Tom nici urmă.
 - Se va întoarce, îl vom găsi la barcă. Hai acum la
 cinema.
 În mulțime se petrecea ceva. Un bărbat și o femeie
 trecură în goană. Erau Joe Spaulding și soția sa.
 - Hai, Anne, te rog - nu te necăji. Ai să

vezi că-l vom găsi. Așteaptă-mă aici.
 La ora unsprezece, Tom nu era la barcă. Doamna La
 Farge se făcu palidă.
 - Repede!
 La Farge o porni pe străzi cu mîinile în buzunar. În jur
 luminile se stingeau rînd pe rînd. Mergînd, bătrînul își
 reamînti de aluziile făcute de Tom, la pericolul de a intra
 într-o cursă, la frica pe care i-o inspira orașul. „Era lipsit
 de sens” își zise.
 - Noroc, La Farge.
 Un om își fuma pipa în pragul porții.
 - Ciao, Mike.
 - Te-oi fi certat cu nevasta și ai ieșit singur ca s-o faci
 să fiarbă de furie?
 - Nu, nu. Mă plimb.
 - Ai aerul de parcă ai fi pierdut ceva. Apropo de
 lucruri pierdute, reluă Mike... Îl cunoști pe Joe
 Spaulding? Îți amintești de fiica lui, Lavinia?
 - Da, răspunse La Farge înghețat. Părea că visează.
 Știa deja care erau cuvintele pe care le va auzi.
 - Astă-seară s-a întors Lavinia acasă, continuă Mike
 fumînd cu poftă. Îți amintești că se pierduse pe fundul
 mării uscate, cine știe unde, acum o lună? O găsiseră sau
 cel puțin bănuiau că este ea, căci corpul intrase în putre-

facție și din ziua aceea Spaulding se schimbase. Spunea în
 stînga și în dreapta că fiica lui n-a murit... și de fapt avea
 dreptate, căci în seara asta Lavinia a reapărut...
 - Unde? întreabă La Farge a cărui inimă bătea să se
 rupă.
 - În Main Street. Cumpărau bilete la cinematograful și
 deodată în mulțime Joe a zărit-o pe Lavinia. Fata nu i-a
 recunoscut imediat. Au urmărit-o și în fine ea și-a amîntit
 de toate.
 - Tu ai văzut-o?
 - Nu dar am auzit-o cîntînd. Nu îți amintești că avea
 ea o melodie pe care o cînta mereu, The Bonnie Benks of
 Loch Lomond? Ar fi fost păcat să fi murit o fată frumoasă
 ca ea... dar ia spune, nu cumva ți-e rău?... Hai în casă să
 bei un whisky.
 - Nu, Mike, mulțumesc.
 Bătrînul plecă fără să mai salute. Privea casa cu două
 etaje acoperită cu iederă și cu flori marțiene pe acoperișul
 din sticlă. În spatele casei ferestrele erau toate luminate. Cu
 toate că era tîrziu, își spuse: „ce se va întîmpla cu Anne
 dacă nu reușesc să-i lăd pe Tom? Această a doua lovi-
 tură, această a doua moarte ce va însemna pentru ea?”
 Sus se auzeau voci care-și urau noapte bună și uși
 care se deschideau și se închideau. Luminile se stingeau,
 doar o voce părea că nu vrea să se mai oprească din cîntat.
 O clipă după, o fată care nu putea să aibă mai mult de
 doisprezece ani, ieși în curte. La Farge fluieră.
 - Cine-i?
 - Eu, veni răspunsul prompt, dar înțelese cît era de
 absurd și tăcu.
 Ar fi trebuit să spună „Tom, fiul meu, eu sînt tatăl
 tău” - ce să-i spună fetei aceleia? Risca să-l ia drept
 nebul, să fie gonit de pîrînții ei.
 - Eu te cunosc, șopti fata, dar te rog du-te; nu se mai
 poate face nimic.
 - Dar trebuie să te întorci acasă!
 - Eu nu mai sînt fiul tău... N-ar fi trebuit să venim
 niciodată în oraș.
 - Te așteaptă mama...
 - Îmi pare rău... dar n-am ce face. Aici toți sînt feri-

ciți, toți mă iubesc. Sînt ceea ce sînt și iau ceea ce pot lua;
 acum este prea tîrziu, rămîn la ei.
 - Dar la mama nu te gîndești, la lovitura pe care i-o
 dai? Trebuie să ții seama și de asta!
 - Gîndurile sînt mai puternice în casa asta! este ca și
 cum aș fi în închisoare. Nu mai pot deveni ce-am fost
 înainte.
 - Tu ești Tom, tu erai Tom, nu-i așa? Doar nu-ți bați
 joc de un bătrîn; nu poți fi Lavinia Spaulding.
 - Eu nu sînt cineva anume; sînt doar eu însumi, ori-
 unde mă aflu sînt cineva, și acum sînt ceea ce și nu pot să mă
 schimb.
 - Nu ești în siguranță aici... mai bine acolo lîngă
 canal unde nimeni nu-ți poate face rău, imploră bătrînul.
 - Asta așa e, ezită vocea. Dar eu trebuie să mă
 gîndesc acum la cei din casa asta. Ce ar simți ei dacă mîine
 nu mă vor găsi și de data asta pentru totdeauna? Oricum
 mama știe cine sînt, a bănuț, de altfel ca și tine. Cred că
 toți au bănuț dar n-au pus întrebări. Nu poți să stai de
 vorbă cu Providența. Cînd nu poți avea ceva real, visul
 valorează cît ea. Poate că nu sînt moarte care s-au întors,
 dar pentru ei reprezintă acum ceva: un ideal plămuit de
 mintea lor. Eu trebuie să aleg între a-i răni pe ei sau pe
 soția ta.
 - Ei sînt cinci în familie. Pot suporta altfel.
 - Te rog, spuse vocea, am obosit.
 Bătrînul deveni aspru.
 - Trebuie să te întorci acasă. Nu pot admite ca Anne
 să sufere cum a suferit odată. Tu ești fiul nostru și ne
 aparții.
 - Nu, te rog!
 - Tu nu faci parte din familia asta!
 - Nu-mi vorbi așa.
 - Tom, Tom, fiul meu, ascultă-mă. Hai vino, și-ți
 vom da tot ce vei dori... Anne te așteaptă.
 Într-un tîrziu vocea se supuse.
 - Bine, tată.
 - Tom!
 - Din umbră ieși un băiețel. Dintr-odată se aprinseră
 toate luminile de sus. O voce răsună în liniștea nopții.
 - Cine-i acolo?
 - Să fugim Tom!
 - Oprîți-vă, sînt înarmat! Vinny și s-a întîmplat ceva?
 Se auzeau pașii în urma lor.
 Împreună, bătrînul și băiatul traversară în goană
 curtea.
 Se auzi o detunătură și glonte se lovi de zid exact în
 clipa cînd trîneau poarta.
 - Tom, tu ia-o pe aici, eu o voi lua în direcția
 cealaltă, și-i voi deruta. Tu du-te spre canal. Ne vedem
 peste zece minute, fiule!
 Se despărțiră.
 Luna se ascundea după un nor. Bătrînul alerga în
 întuneric.
 - Anne am venit!
 - Unde-i Tom?
 - Va fi aici într-o clipă.

Începură să privească orașul adormit. Cîte un noctam-
 bul trecea din cînd în cînd; un pilot de rachetă, un paznic
 de noapte, un polițai, oameni care se întorceau de la o
 consfătuire nocturnă, perechi care ieșeau de la vreun bar.
 - De ce nu mai vine? întreabă bătrîna.
 - Ai să vezi că vine acum, dar La Farge nu era sigur:
 dacă băiatul fusese prins? Drumul printre case era lung
 pentru un băiat. Oricum trebuie să ajungă la canal înaintea
 lui.
 În depărtare se zări cineva care fugea de rupea
 pînîntul.
 La Farge scoase un țipăt, dar imediat regretă căci din
 partea opusă se apropia din ce în ce zgomot de voci și de
 pași. Luminile se aprindeau una după alta la ferestre. Cel
 care fugea începea să se apropie dar nu era Tom ci o
 umbră cu o figură argintie, luminoasă, în razele care
 veneau de la felinarele străzii. Pe măsură ce se apropia însă
 semăna din ce în ce mai mult cu Tom. Era Tom! Anne îi
 întinse mîinile și-l ajută să coboare în barcă. La Farge
 desprinsese în grabă barca. Dar era prea tîrziu.
 Căci din toate părțile veneau spre debarcader un om
 și încă unul, o femeie și Joe Spaulding, toți în goană
 nebulă. Se opriră uluiți, privind în jur, gata să se întoarcă

din drum, convinși că sînt victimele unui coșmar, unei nebunii. Dar avansară, eziind, oprindu-se, reluind goana. Era prea tîrziu. Noaptea se sfîrșise. La Farge răsucea în mîini funia cu care împiedicase barca. Îi era frig, cumplit de frig și se simțea îngrozitor de trist. Lumea, cu ochii holbați, cel puțin vreo zece persoane, se opri la doi pași de el. Toți urlau.

- Nu te mișca, La Farge, ordonă Spaulding amenințînd cu pistolul.

Și acum toți înțeleseseră. Fugind, Tom se atîngea de cite un trecător. Un polițist văzîndu-l se întoarse și apoi, urlînd un nume se luase după el strigînd: „Oprîți-ți!” căci recunoscuse în el figura unui criminal celebru căutat de poliție. Și pe tot parcursul același lucru: bărbați, femei, conducători de rachete. Pentru fiecare, figura lansată în cursa aceea nebună reprezenta o imagine diversă și bine-cunoscută, ea avea o mie de identități, o mie de fețe, o mie de nume. Cîte nume fuseseră strigate oare în cele cinci minute de urmărire?

Și acum stăteau cu toții, acolo, lingă barcă, fiecare dorindu-și visul pentru sine. Acum era prea tîrziu. Lucrurile merseseră prea departe.

- Veniți pe pămînt voi trei.

Tom sări primul. Spaulding îl prinse de încheietura mîinii.

- Tu vii acasă cu mine. Știm totul.

- O clipă, spuse polițistul, îl arestez. Se numește Dexter și este căutat pentru omucidere.

- Nu! suspină o femeie. Este soțul meu!

Vocile protestau. Se strînseseră lume multă. Anne La Farge încercă să-l apere pe Tom.

- Este fiul meu, nimeni n-are dreptul să-l acuze.

Cît despre Tom, scuturat de friguri, stătea gata să leșine. Mulțimea se strîngea din ce în ce mai agresivă în jurul lui, întinzînd spre el mîini frenetice, hotărîte, rapace.

La un moment dat Tom scoase un urlet.

Oamenii îl văzură cum se schimbă neîncetat. Era Tom, era James, se prefăcea într-un bărbat numit Switchman, în altul Butterfield; era primul orașului și tînăra soție Judith, soțul William și soția Clarisse. Era ceară maleabilă, lua forma gîndurilor lor. Ei urlau, se împingeau, se rugau. În timp ce Tom striga, apărîndu-se cu brațele, iar fața i se dizolva la fiecare cerere.

- Tom! implora La Farge.

- Alice! chema un altul.

- William!...

Îl strîngeau ca niște nebuni, de mîini, îl învîrteau într-o parte și-n alta, pînă cînd cu un ultim ghemăt de groază, căzu.

Rămase întins pe pavajul din piatră, ceară topită care se întărea, fața sa, fețele lor, un ochi albastru, altul căprui, părul cînd blond, cînd roșu, o mină mare, alta mică...

Cei din jurul lui priveau cu gurile căscate. Ploaia uda lumea care privea cerul; apoi încetul cu încetul se risipi. Într-un minut debarcaderul rămase pustiu. Doar Anne și La Farge țintuiri, mină în mină, privind pămîntul. Anne nu spusese nimic, dar lacrimi mari îi curgeau pe obraji.

- Hai Anne, hai acasă, vezi și tu că nu se mai poate face nimic.

Coborîră încet în barcă și se îndepărtară lin. Ajunși acasă, aprinseseră focul și-și încălziră mîinile. Apoi merseseră la culcare, și unul lingă altul, înghețați, fără o vorbă, începuseră să asculte încordați zgomotul ploii care începuse să picure ritmic în geamuri.

- Ascultă - spuse La Farge la miezul nopții, nu auzi ceva?

- Nimic, nimic.

- Vreau să mă asigur.

Pe pipăute, în camera întunecoasă, se îndreptă spre vestibul și în fața ușii de la intrare așteptă cîteva clipe pînă să se hotărască să deschidă.

În sfîrșit deschise larg ușa și privi afară.

Ploaia cădea torențial de sus din cerul negru, inundaînd grădina, umflînd canalele, colorînd totul în albastru.

La Farge așteptă cinci minute, apoi cu mîinile ude și înghețate închise încetîșor ușa potrivit și lanțul de siguranță.

- SFÎRȘIT -

Liviu RADU

Sezon de vînătoare

Tolagola se trezi din hibernare și luă imediat forma unui norișor trandafiriu, plutind cam la un metru de suprafața solului. Rămase așa o clipă, apoi se transformă imediat într-un bolovan, prăvălindu-se în mlaștina răcoroasă. Stropi grei, verzu, săriră în toate părțile, umplîndu-l de bucurie. După aceea, își dezvoltă un dispozitiv de propulsare și începu să străbată în viteză balta scîrboasă, zbenguindu-se plin de încintare.

Simțea întotdeauna nevoia, cînd se trezea, să se agite, să se miște, să simtă din plin darurile lucrurilor din jur.

După ce-și reveni pe deplin, după ce simți că ieșise din starea de toropeală în care se autocufundase pentru un timp dinaintea stabilit, se opri și se atîrnă de-o cracă. Trebuia să se gîndească pe îndelete și să stabilească strategia optimă.

Începuse sezonul de vînătoare și, pentru că avea o fire mai trăznită, nu concepea să stea ascuns în vreun codon, ca toți ceilalți calfori. La urma urmei, vînătoria era o distracție și nu înțelegea de ce să nu profite din plin. Faptul că era o distracție periculoasă era o chestie lipsită de importanță. O distracție fără nici un risc era o tîmpenie, era ceva lipsit de interes, mai bine hiberna.

Problema care-l frămînta era din ce punct să abordeze vînătoria. Posibilitățile nu erau multiple. Cea mai simplă, mai comodă și mai plictisitoare variantă era să se transforme într-un copac sau într-o stîncă și să privească, spectator inactiv și indiferent, la balamucul organizat de indivizii veniți tocmai din celălalt capăt al galaxiei, ca să alege ca niște descreierați prin noroaie, pretinzînd că se distrează de minune.

A doua posibilitate era să se rezume la rolul standard de vînat. Să se lase hăituit de indivizii respectivi, prefăcîndu-se că se ascunde, dar în așa fel încît să fie descoperit cu ușurință, și să-i care după el prin tot felul de coclauri, pînă le va ieși limba de-un cot. Era o chestie amuzantă, dar plină de risc. Nu știa cu ce arme erau dotați indivizii, de data asta, și cît de mult rău îi puteau provoca. Pe de altă parte trebuia să aibă o înfățișare care, după părerea vînătorilor, ar corespunde imaginii standard despre un calfor... Asta era, într-adevăr, o problemă dificilă. Cine mai ținea minte ce înfățișare luaseră alți calfori, în alte sezoane de vînătoare?

A treia posibilitate, cea mai amuzantă, dar care îi repugna total, era să joace chiar el rolul de vînat. Să se transforme într-o lighioană înfiorătoare, pe cît posibil indestructibilă, și să-i fugărească pe indivizii care nu-și închipuiau că-i amenință vreun pericol, pînă la nava lor, făcîndu-i să părăsescă în grabă planeta... Ideea îi suridea, i-ar fi plăcut mult s-o pună în practică, dacă n-ar fi existat un aspect dezagreabil: exista posibilitatea ca vreunul dintre vînători, văzîndu-se brusc în postura de vînat, să facă un infarct... Iar lui Tolagola îi displacea profund să provoace vreun rău unei ființe raționale, chiar dacă nivelul ei de inteligență nu era prea ridicat...

În timp ce atîrna de cracă, pe malul mlaștinii apărură grupul de vînători, în combinezoane de camuflaj și cizme înalte, cu căști globulare, transparente. Își țineau armele pregătute, uitîndu-se atenți în toate părțile, gata să tragă în tot ce-ar fi mișcat. Printre ei alergau niște animale năruite, cu patru picioare, adulmecînd frunzișul putred de la poalele copacilor. Tolagola știa ce sînt: niște mutații ai unei specii inferioare de pe Terra, adaptați condițiilor de pe Calfora. Nu era prima dată cînd vînătorii veneau însoțiți de cîini. Însă, indiferent dacă veniseră singuri sau cu haite de cîini, succesul fusese, de fiecare dată, același: vînătorii se întorseseră acasă încălcați cu false trofee, pe care vreun calfor mai milostiv se îndurase să li le modeleze, ca să aibă și bieții oameni o bucurie. Vorba ceea, dacă tot ai bătut jumătate de univers, măcar să nu te întorci cu mîna goală...

Tolagola privea grupul de vînători ce stăteau derutați și puțin speriați pe marginea mlaștinii și se întrebă ce să facă. Mai că-i venea să le strige, în urechi: baul, iar apoi

să dispară printre copaci, amuzat de spaima lor.

Ce-ar fi să se transforme în cîine? Să se amestece în haita chelălăitoare și să se prefacă, lătrînd, că a găsit o urmă? Și să-i facă să alerge după el pînă le-o trece cheful să mai calce pe Calfora...

Nu, era prea riscant... Oricine știe că vînătorii, mai ales cei începători, își nimeresc, în primul rînd, cîinii... Nu merita să se aleagă cu un glonț doar așa, de dragul distracției...

Rămase încă un timp, atîrnat de cracă, privind grupul de vînători care începuseră să se împrăstie prin tufișuri, conduși de cîinii care nici ei nu știau prea bine ce urmăreau...

Atunci îi veni o idee, care îi păru atît de reușită, încît nu mai stătu pe gînduri și o puse în aplicare. Coborî brusc din copac, iar cînd atînsese solul, avea înfățișarea unui vînat, în uniformă de camuflaj, cu o cască transparentă și cu arma în mînă. Se îndreptă, zîmbitor, spre grupul care scotocea de zor prin tufișuri.

- Salut, prieteni! Cum merge? Ați vînat ceva?

Vînătorii îl priviră înciudați.

- Pe dracu! Nu mișcă nimic! O să cerem banii înapoi de la agenție! Planeta asta e pustie, domnule! Numai mlaștini și tufișuri!

Unul îl privi bănuitor:

- Dar dumneata cine ești? Nu-mi aduc aminte să te fi văzut pînă acum. Și unde și-e cîinele?

Tolagola rînji cu gura pînă la urechi:

- N-am cîine. Ce să fac cu el? Și ce dacă nu m-ai mai văzut? De unde știu că nu sînt, de fapt, un calfor?

Individul zîmbi stînjit:

- Nu te supăra... Sînt puțin cam nervos... Să pierzi vremea prin coclaurile astea, cînd reclamele preîndeau că-i cel mai bogat loc în vînat din univers...

- Stai puțin! se repezi un altul. Individul ăsta n-a venit cu noi! Îi știu pe toți din grup! N-a fost pe nava noastră! Și nici n-a asolizat vreo altă navă între timp! Cine ești, domnule? Băieți, să știți că-i un calfor! Mi-a spus mie cineva că indivizii ăștia sînt în stare să ia orice înfățișare!

- Bine, scumpule, îl ironiză Tolagola, sînt un calfor. Și ce-o să-mi faci? Cum o să dovedești că nu sînt om?

Individul se înfurie brusc.

- Foarte simplu! O să-ți trag un glonț în cap și atunci o să-ți recapeți înfățișarea adevărată!

- N-ai decît. Însă m-ar mira să ai atîta curaj! Îl persiflă Tolagola.

Individul, probabil cam schizofrenic de felul lui, nu mai stătu pe gînduri. Puse arma la umăr și trase.

Glonțul exploziv îi pătrunse în piept și țîșni prin omoplat, făcînd o gaură cît pumnul. Sîngele țîșni din abundență, împrăștiindu-i pe toți cei din jur. Prin rana oribilă se scurgeau, peste costumul de camuflaj, mînruntăiele sfîrșite... Tolagola se prăbuși, se mai zbătu o dată, apoi rămase țeapăn.

- Ce-ai făcut, nenorocitul! urlă unul dintre vînători. Nu vezi că-i om? Ce dacă nu-l cunoșteai? O fi stat tot timpul în cabină, sau o fi vreunul din membrii echipajului...

Cel care trăsesese înlemnise. Arma îi căzuse din mînă.

- E mort... Spuse un altul, care se aplecase și examinase cadavrul de aproape. Ce naiba facem? Trebuie să-l anunțăm pe căpitan. Ai încurcat-o, George... Crimă cu premeditare...

George începu să plîngă.

- Băieți... N-am vrut... Am crezut că-i un calfor...

Tăcură cu toții. În cele din urmă, unul spuse:

- Știți ceva? Nu-l cunoaște nimeni... Nu știe nimeni că a fost cu noi... Eu zic să ne întoarcem pe navă și s-o dăm dracului de vînătoare. Nu știm nimic, n-am văzut nimic... Căpitanul o să-l caute ce-o să-l caute, dacă o să-și dea seama că lipsește... Iar dacă n-o să-l găsească, o să creadă că l-au mîncat calforii... Să-l aruncăm în mlaștină!

- Eu nu mă ating de el, protestă unul. Mai bine să-l acoperim cu niște crengi...

Se grăbiră cu toții să arunce peste el crăci și frunze, apoi fugiră, fără să mai privească înapoi.

După ce dispărură, Tolagola se ridică rîzînd și se transformă iar într-un nor trandafiriu... Își căută o scorbură comodă și se pregăti să se culunde iar în somn... Doamne, ce bine se distrease! Frumoasă ideea asta a came-nilor, cu vînătoria... Abia aștepta noul sezon de vînătoare.

Mica serenadă nocturnă (II)

Urmări oscilațiile serpuitoare ale trompetei alto, tăindu-și drum prin huruitul și larma făcută de corzi, ca o panglică strălucitoare de note gravate prin tunete și putere și întineric.

Un moment mai târziu, se uită la ceas și tresări descoperind că momentul durase 20 de minute.

Deci, era puțin întors pe dos; și ce-i cu asta? Avea dreptul să fie! Avea o soție dură... o viață. Soție. Cuvântul acela tăios, care-l rostise și la căsătorie. Lângă el – carnea mată, sîngele ca un sirop, pieptul scos în afară, fața vopsită care i se păruse dragă. Cîntăreața moartă, femeia a cărei voce îmbolnăvea de cancer, ale cărei sărutări lăsaau pe te jilave și mușcăte, ale cărei...

Înima îi bătea slab, mîinile îl dureau, degetele îi erau amorțite și gîndurile îi deveniseră un gol amar și strălucitor deschizîndu-se pe un cer fumuriu, ca o străfulgerare lentă. Simțind o emoție purpurie puternică și prea contemplativă pentru a fi furie, scrisese doar un paragraf și apoi se opri să-l citească.

„Problema acestei muzici e că ea cuprinde adevărul. Nu e artă, nu e frumusețe, e un aparat de măsură a stării lumii și a sufletului. Este punctul terminus al timpului, un registru al întrebărilor de care ne temem, racordarea prin muzică a adevărilor mărunte, un universal val alfa, EKG-ul divin, ultimele armonii posibile, un minimum de sunete... și toate lucrurile pe care nu le-am enumerat să fie pentru ei, pentru noi... poate de aceea pare atît de al naibii de veridică. Ea trezește o dorință de sinucidere, de a merge într-un loc unde nu există probleme, ci numai picurarea singelui prin carnea pietrificată și vibrațiile mesajelor electrice trecînd prin creier.”

Bine, gîndi el, încă un paragraf irosit. Dacă va pune asta în articol, o să trebuiască să-și caute altă slujbă în revistele săptămînale de reclame.

Rise emiînd un sunet trist. La naiba, se simțea groaznic.

Poate nu chiar groaznic... doar ca un nimic. Ca și cum nu ar fi existat nimic în capul lui în afara muzicii. Muzica și în rest numai întineric și moarte. O viață distrusă.

O dragoste distrusă. Mai bătuse cîteva rînduri.

„Poate Dexter avea dreptate, poate muzica aceasta v-a schimbat viața. E al naibii de sigur că pe a mea a reușit s-o schimbe. Mă simt ca un rahat, doamna mea a ieșit cu un gînoi de doi bani, și tot ce pot face în loc să reacționez, este să-mi temperez enervarea. Vreau să spun, poate efectele muzicii celor de la Afterlife ne reduc caracterul schimbător al emoțiilor, ne aduc la nivelul cadavrelor care o cîntă. Asta ar fi putut însemna pacea și dragostea de care vorbea Dexter. Oamenii care simt ca mine n-ar mai avea destulă energie pentru un război, pentru poluare sau pentru multe altele. Probabil că n-ar face nimic în majoritatea timpului așteptînd ca hrana să le intre singură pe ușa...”

Lisuse, și dacă muzica te-a zăpăcit în halul ăsta? Dacă a declanșat niște schimbări chimice care încet te vor pune la pămînt, cu fiecare celulă din creier pînă cînd temperatura îți va scădea cu trei grade sub normal și vei fi la fel de viu ca un urs care hibernează. Și dacă totul era adevărat și chiar în acel moment muzica se transmitea peste tot pe WBAI? E o nebunie, omule, își spuse, e chiar sărit de pe fix!

Dar dacă aparatul auditiv al lui Dexter nu era compus decît din niște dopuri pentru urechi, dacă fiul de cătea nu a ascultat și el muzica? Și dacă el știuse de efectele muzicii, și dacă el voise să transforme jumătate din oameni în zombi în numele unei lumi mai bune? Și ce ar fi fost greșit în asta?

Nimic. Un aer curat, mai puțin război mai multă hrană... stivuiește bulbii într-un depozit, și lasă-i să vegeteze în timp ce altcineva curăță mizeria.

Nimic greșit în toate astea... atîta timp cît nu făceai parte din jumătatea care ascultase muzica.

Lumina începuse să-i rănească ochii. Stinse lampa și rămase în întineric, fixînd ecranul strălucitor. Se uită afară pe fereastră. De cînd privise ultima oară, trei sferturi din luminile clădirilor vecine se stinseseră și se părea că luminile rămase constituiau un fel de cod ciudat, ortografiînd un mesaj de pătrate aurii pe o pagină neagră. Simți funicături de-a lungul coloanei, imaginîndu-și mii de alte „păsări de noapte” crescînd încet și reci și sensibile la lumină, stînd în camerele lor întunecoase în timp ce un șuierat înalt, de șarpe le sfredeala creierul.

Ideea era absurdă. Dexter tocmai îi închisese gura concediindu-l cu cîteva timpenii reacționare. Însă Goodrick nu avea chef de ris.

Poate, gîndi el, ar trebui să cheme poliția... să cheme pe oricine.

Dar atunci ar fi trebuit să se ridice, să formeze numărul, să vorbească, și era mult mai plăcut să stea liniștit și să asculte fundalul static al universului, cîntecul trist al vieții după care nu venea nimic.

Își aminti cît de liniștiți fuseseră cei de la Afterlife, mîinile palide ale pianistului plutind peste clape ca niște animale albe alunecînd, lăsînd în urma lor o urmă unduitoare și ochii omului de la trompetă dați peste cap, arătînd albi sub ochelarii de soare, întorși înăuntru spre o imagine calmă, și tipul de la bass, degetele alergînd peste corzi, dar cu capul căzut pe spate, ochii săi fixați în tavan ca și cînd ar fi urmărit stelele.

Asta se întîmplă cu adevărat, gîndi ea; o credea, dar nu simțea nici urmă de panică. Mîinile i se strînseseră pe brațele fotoliului, înghiți în sec și ascultă. Mai multe lumini se stinseseră în zgîrie-norii apropiati. La naiba, toate astea se întîmplau cu adevărat... și el nu se temea. De fapt, începuse chiar să-i placă senzația. Ca o mică vacanță. Dă-i numai sonorul mai mic și așează-te la loc și lasă-ți mintea să se înmoaie ca o bucată de brînză veche.

Mă întreb ce va zice Rachel?

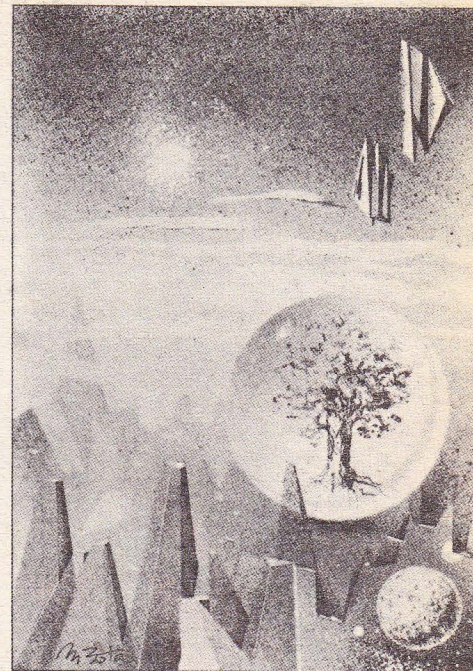
Păi, ar fi încîntată. La urma urmelor, ea nu a auzit muzica și va fi fericită ca o nenorocită de moluscă, să-l aibă pe el imobilizat în scaun în timp ce ea va aduce necunoscuți și va face dragoste cu ei pe covorul din living-room. Vreau să spun, el nu va avea de făcut nici o obiecție, nu-i așa? Poate că tipilor morți le place să privească. Poate... Palmele începuseră să-l mînînce, mînjite cu mizeria orașului. Decise că trebuie să le spele.

Cu un efort uriaș, simțindu-se ca și cum ar fi cîntărit trei sute de kilograme, se ridică și se deplasă spre baie. Dură cîteva minute să ajungă acolo, să bîjbie după întreprător și să-l răsucească. Lumina aproape îl orbi și se sprijini de perete punîndu-și mîinile la ochi. Strălucirea și razele împrăștiindu-se din porțelan, din armăturile de crom și din faianță, un șrapnel de lumină străbătîndu-i retina. „O, lisuse!”, spuse „lisuse!” Apoi se zări în oglindă. Pielea păstoasă, lividă, buzele prea roșii, cearcănele din jurul ochilor ca niște urme vinete de lovitură. Domnul Zombi.

Reuși să privească în altă parte. Răsuci robinetul. Muzica îșiși o dată cu apa strălucitoare, apoi își puse mîinile sub jet, nu simți răceala apei, doar notele întunecate traversîndu-i pielea.

Își retrase mîinile și se holbă la ele, privindu-l cum picură armoniile strălucitoare, ale basului, bateriei și pianului. După un moment stinse lumina și rămase în întinericul binecuvîntat și rece, ascultînd sunetele înalte cîntînd în depărtare, ademenindu-i gîndurile în jos spre canalul întortocheat de aur care nu conducea nicăieri.

Un lucru trebuia să admită: Vitalitatea diminuată pînă la cel mai jos nivel îi oferea perspectiva asupra

întregii lumi. Ia-o pe Rachel. Ea poate veni în fiecare minut, strălucitoare și numai zîmbet, fișîndu-și fundul își va arunca geanta și haina undeva, îi va da un sărut din vîrfurile buzelor, îl va întreba ce a mai făcut... și în același timp mecanismul ei sexual se va răci marcînd ultimele grade de căldură, tot așa cum motorul unei mașini toarce în liniștea garajului, un lichid scîrbos curgînd din ea. Acum putea să vadă clar spectrul întreg al înșelăciunii ei, să vadă fără să simtă furie sau frustrare, ci înregistrînd totul ca pe o problemă obiectivă de afaceri. Ceva ce trebuia să fie făcut. Asta era evident. Era chiar surprinzător că nu-i venise ideea asta mai devreme... sau poate nu chiar așa surprinzător. Fusesse prea implicat emoțional, prea agitat. Acum... acum schimbarea era posibilă. Trebuia să discute cu Rachel, să găsească răspuns la problemele lor. De fapt, el credea, că poate nu va fi necesar să discute. Dacă ea va învăța să asculte, totul va fi în ordine.

Nu ar fi vrut să părăsească întinericul ocrotitor al băii... dar simțea că va fi în stare să termine articolul... numai să-i scrie și sfîrșitul care-i lipsea. Se întoarse în odaie și se așeză în fața computerului. WBAI terminase reluarea. Închise radioul ca să poată auzi muzica în interiorul capului său.

„Stai aici ascultînd o mică serenadă nocturnă, o șoaptă ascuțită a unei melodii strecurîndu-se printr-o crăpătură în ușa morții, și... știți ceva? chiar dacă nu pot să aud sau să mă gîndesc la altceva decît la fardăra aceea tremurătoare de sunete, aceasta devine mai mult o calitate decît o piedică, începe să ordoneze lumea într-un fel cu totul nou. Nu trebuie să explic nimic pentru aceia dintre voi care o auziți împreună cu mine, dar pentru restul, lăsați-mă să vă împărtășesc din experiența mea. Vezi... clar, mi se pare un cuvînt relativ potrivit. Ești eliberat din lanțurile inhibiției, al sentimentelor schimbătoare și, astfel, poți percepe cît de ușor îți poți modifica viața, și în final, înțelegi că puține schimbări te pot face să atingi statutul perfecțiunii calme. O tăietură aici, dincolo un pliu aranjat, altă tăietură, și dintr-o dată constai că nu a mai rămas nimic de făcut, absolut nimic și că ai atins treapta armoniei cu mediul.”

Ecranul strălucua prea puternic ca să-l poată privi. Goodrick îl întunecă. Realiză că și întinericul avea strălucirea lui particulară. Ciudat. Răsufli adînc... sau încercă să o facă, dar pieptul nu i se ridică. Rece, gîndi, foarte rece. Nici o parte nu se mișcă. Numai calm adînc, alb, calm, alb, într-un înveliș negru, negru și mai rămăsese ceva de aranjat. El era aproape acolo. Oriunde ar fi fost acel acolo.

Un susur alto, rece de plăcere prin zgomotul

noptii.

„Nu pot recomanda experiența în mod deosebit. La urma urmelor nu există griji, nici dorințe tulburătoare, nici dispoziții proaste, nici apăsători detestabile...”

Un clic – ușa de la intrare deschizându-se, un sunet care părea să mărească strălucirea din cameră. Pași și vocea lui Rachel.

– Wade.

Putea să o simtă. Fierbinte, lipicioasă, moale. Îi putea simți greutatea unsuroasă a pieptului, răscucirea șoldurilor, flexarea mușchilor vii ca o muzică, un concert obscur al vitalității și amăgirii.

– Aici ești! spuse ea limpede, o fișie de sunete firbinti, și veni în spatele lui. Se aplecă, îi puse minile pe umeri și îl sărută pe buze, un șarpe de păr castaniu încolăcindu-i-se în jurul gâtului și pe pieptul lui.

– Cum merge articolul? îl întreabă îndepărtându-se.

Își mișcă ochii în direcția ei. Fundul adăpostit în mătase, mîntea ca un canal de scurgere plin de fier neagră, inima ca o bucată de hamburger roșu crud și otrăvit. Cățelușii draguți sălind în față.

Temperatura ridicată a cărnii ei lumina totul. Chiar și aerul strălucea. Umbrele erau lumină neagră.

– Bine, spuse el. Aproape l-am terminat.

„... numai minulele curgînd infinit de încet, gîndurile liniștite ca buclele de fum, numai timpul ca o atingere ușoară a unei prezențe, numai muzica perfectă care nu exista aidoma fumului...”

– Deci, cum a fost la Vanguard?

El chicoti. „Nu ai auzit la radio?”

O pauză. „Nu, am fost ocupată”.

Ocupată, o-ho. Șoldurile ridicându-se de pe un așternut mototolit, lucind de sudoare, gura umplută cu limba, sinii rostogolindu-se greoi, fundul mare mișcându-se.

– A fost bine, spuse.

Un ris nervos.

– Foarte bine, adăugă. Cel mai bine.

Își examina sentimentele. Totul era în ordine, sub control... cît mai rămăsese din ele. Doar așchii de disperare, un fragment de furie, câteva fărîme de dragoste. Nu destul pentru a fi important, nu destul pentru a-i stînjiți judecata.

– Te simți bine? Pari ciudat.

– Sînt bine, spuse simțind o undă ascunsă și puternică de plăcere. Vrei să asculți concertul de la Vanguard? Am înregistrat totul.

– Bine... dar nu ți-e somn? Pot asculta și mine.

– Sînt bine.

Deschise casetofonul. Ecranul computerului lumina ca un soare alb.

„... vîietul unei furtuni negre, fire roșii de foc pe o creastă îndepărtată, întreaga lume iradiată de o vibrație mistică, bucățile de carne pline de viață, devenind reci și ușoare, și Nilul Alb al unei minți curgînd peste tot...”

– Îți place? întreabă el. Ea se îndreptase spre fereastră privind orașul.

– E... curios, spuse ea. Nu știu dacă îmi place dar e...

Ce era cu această nuanță de deprimare din vocea ei? Sau nu era decît neatenție? Deschide urechile, iubit-o, și lasă vechea magie neagră să te stăpînească.

„... ascultă numai, și las-o să te pătrundă, las-o să-ți umple spațiile creierului cu murmure alergînd în neorînduială, ca o sîrmă încovoiată a unui șarpe de aramă roșie, fluidă, lasă-l să se așeze confortabil în tine, să se încolăcească în interiorul țestei tale...”

Articolul nu-l mai interesa. La urma urmei cine naiba avea să-l citească? Locul lui era aici cu Rachel, ajutînd-o să treacă prin punctul dificil al tensiunii, confuziei și supărării. Se ridică în picioare cu greu și se apropie de Rachel. Își puse minile pe șoldurile ei. Ea se încordă, apoi se relaxă. Apoi se încordă din nou. Se uită peste capul ei la Manhattan. Numai cîteva lumini mai străluceau. Mesajul devenea din ce în ce mai simplu. Punct, punct, punct. Stop, punct, punct. Stop.

– Putem discuta, Wade?

– Ascultă muzica, iubit-o.

– Nu... zău! Trebuie să discutăm!

Încercă să scape, dar o reținu; degetele lui o prinseră ca niște cîrlige de oasele șoldului.

– O să te țin pînă dimineața, spuse el.

– Nu prea cred! Se întoarse cu fața la el și îl fixă cu ochii de un verde absolut. Am amînat asta prea mult timp. Gura i se deschise ca și cum ar fi vrut să vorbească, dar apoi se uită în altă parte. Îmi pare rău, spuse ea după o pauză destul de lungă.

El știa ce avea să urmeze și nu voia să audă mai mult. Ea nu putea să mai aștepte? În cîteva minute va începe să înțeleagă, să știe ce știa și el, lisuse, nu putea să mai aștepte?

– Ascultă, spuse el. OK? Ascultă muzica și după aceea o să vorbim.

– Dumezeule, Wade! Ce-i cu tine și cu muzica asta nenorocită?

Începu să se ridice, dar el o prinse de braț.

– Dacă asculți, o să-ți dai seama ce vreau să spun, o asigură el. Dar durează un timp. Trebuie să-i dai timp.

– Despre ce vorbești?

– Muzica... E ceva, face ceva.

– O Doamne, Wade... E important!

Se luptă încercînd să-i scape din strînsoare.

– Știu, spuse el. Știu că e. Dar fă-o pentru mine. Fă-o pentru mine.

– Bine, bine! Dacă asta te face fericit!

Oftă, făcînd un efort vizibil să se concentreze asupra muzicii, capul i se aplecă într-o parte... dar numai pentru cîteva secunde.

– Nu pot să ascult, îi spuse. Am prea multe pe cap.

– Nu încerci.

– O, Wade, spuse ea, bărbia îi tremura, iar tremurul i se transmisese în voce. Am încercat. Chiar am încercat. Tu nu știi. Te rog! Hai să stăm jos..., scoase un alt oftat. Te rog, trebuie să vorbesc cu tine!

Trebuia să o calmeze, să lase calmul lui să-i pătrundă în interior. Îi puse o mînă pe ceafă, forțîndu-i capul să se așeze pe umărul lui. Ea se împotrivi, dar el continuă să apese.

– Lasă-mă ticălosule, spuse ea și vocea îi suna înăbușit. Lasă-mă. Apoi după un moment. Mă înăbuși.

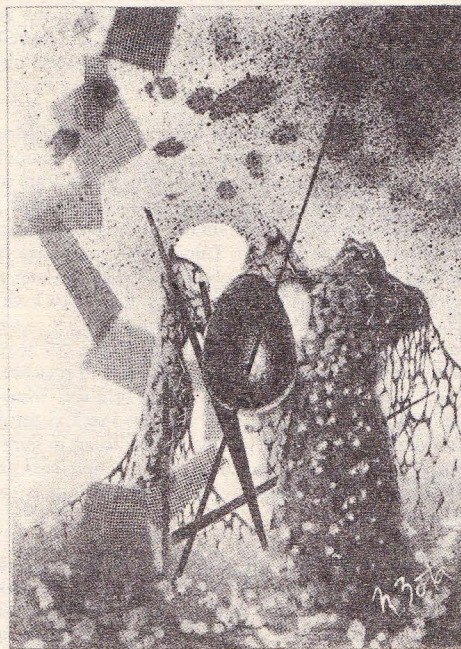
O lăsă să-și ridice capul.

– Ce se întîmplă cu tine, Wade?

Era confuzie și teamă în vocea ei, iar el voia să o liniștească, să-i îndepărteze toate spaimetele.

– Nu e nimic! spuse el cu pietate gravă a unui preot. Vroiam doar să ascult. Mîine dimineață...

– Nu vreau să ascult. Nu poți înțelege asta? Nu.

Vreau. Să ascult. Și acum lasă-mă să plec.

– O fac pentru tine, iubit-o.

– Pentru mine? Ești nebun? Lasă-mă să plec.

– Nu pot, iubit-o, nu pot.

Încercă din nou să scape, dar el refuză să-i dea drumul.

– Bine, bine. Am încercat să preîntîmpin o scenă, dar dacă asta vrei... Își dădu părul pe spate, privindu-l sfidător. Te părăsesc.

Nu o putea lăsa să strice seara, nu o putea lăsa să întrerupă procesul de regenerare. Fără furie, fără resentimente, dar cu precizia și controlul unui grădinar ce tunde gardul viu, o lovi cu dosul palmei, izbindu-i maxilarul și azvîrlindu-i capul pe spate. Ea se izbi de fereastra de sticlă groasă, partea din spate a craniului lovindu-se de ea cu un zgomot sec, capul răsucindu-i-se într-un unghi imposibil.

Poc, poc.

El rămase, așteptînd ca durerea și spaima să-l inunde, dar nu simți decît un val de liniște la fel de palpabil ca și șuvoiul de apă rece, ca o arie rece și aurie printr-o trompetă îndepărtată.

Poc.

Linia vieții sale era perfectă.

Și a lui Rachel la fel.

Zăcînd acolo, cu buzele palide întredeschise, fața destinsă și fermecată, lipsită de orice plăceri și emoții era frumoasă. O șuviță de sînge îi curgea de la rădăcina părului și Goodrick realiză că forma liniei se potrivea perfect cu linia alto, că muzica se scurgea din ea, semnălizînd continuitatea vieții ei la nivel minim. Nu era moartă, suferise doar o reducere necesară. El îi simțea pîrîitul crocant al gîndurilor, precum trosnetul focului transformîndu-se în cenușă.

– Totul e bine, iubit-o, totul e bine. Își trecu brațul pe sub ea și o ridică, susținînd-o de după talie. O țîrî pînă la sofa. O ajută să se așeze și se așeză lîngă ea cu un braț pe după umerii ei. Capul i se rezema greu de el, pieptul moale îi presa mîna. Putea auzi muzica venind din ea împreună cu impulsurile electronice și talmeș-balmeșul gîndurilor ei. Se gîndi că nu fuseseră niciodată așa de apropiați ca atunci.

Voia să-i spună ceva, să-i spună cît de mult o iubea, dar își dădu seama că nu mai putea vorbi, că mușchii gâtului erau moi și nefolositori.

Bine, asta era în ordine.

Oricum, Rachel șia cum se simțea el.

Dar, dacă ar fi putut vorbi, i-ar fi spus că el știuse dintotdeauna că ei s-ar fi putut descurca și dacă avuseseră probleme, erau totuși făcuți unul pentru celălalt.

Lumina creștea incandescentă, ca și cum – avînd viața simplificată – ai fi fost dintr-o dată admis într-o dimensiune albă, strălucitoare. Ea izvora de peste tot, din radio, din televizor, din buzele desfăcute ale Racheliei, din toate suprafețele, albind aerul, noaptea, aducînd speranța, adevărul, frumusețea, tristețea, bucuria, lăsînd doar muzica, ce suna din ce în ce mai tare, înăbușînd gîndurile, devenind un fel de prezență neliniștitoare, în interiorul lui. Era destul de rău, își spuse, că lucrurile trebuiau să fie astfel, că ei nu au reușit să se împace într-un fel obișnuit, totuși credea că fuseseră spre binele lor pentru că astfel cel puțin nu mai puteau strica nimic.

Lisuse, nenorocita de lumină îi distrugea ochiul trebuia să-și fi dat seama, se gîndi, că există și un neajuns, că perfecțiunea nu era absolută.

O strînse în brațe pe Rachel, murmurîndu-i cuvinte tandre, spunîndu-i:

– Iubit-o, într-un minut o să fie bine. Stai doar întinsă și liniștită. Încercînd să o asigure, să îi țină gîndurile departe de lumea înconjurătoare.

Își dădea seama că lumina o deranja și pe ea după cum își ascunsese fața la pieptul lui.

Dacă rahatul ăsta mai continuă, își spuse, va fi nevoit să cumpere pentru amîndoi niște ochelari de soare.

David FLORIAN

ȘUTURI ȘUTURI ȘUTURI ȘUTURI

Ezita... Întotdeauna se oprea șovăind, privind prăpastia dintre cele două nivele. Poate sau nu poate să sară? Întotdeauna renunța deși o voce striga furioasă în el că este laș și că ar putea să sară! Dar șovăia...

Micul vehicul sălta de câteva ori greoi, motorul bolborosi ceva neinteligibil pentru oameni (cine știe ce a vrut să spună), și s-a oprit. Era prea de tot! Pilotul Hopsid privi descurajat în jurul său și preț de o clipă deznădejdea îl copleșise. În jurul lui și pentru că tot nu îl auzea nimeni înjură și cu voce tare. V-a trebuit acum să se folosească de superbe sale picioare pentru cei 16 km cât mai rămăseseră până la destinație. 16 km?... Nu era chiar atât de mult, dar pilotul nu era obișnuit să meargă pe jos. Acceptă totuși ideea și începu metodic să își strângă echipamentul, dar privind plexicul cabinei acoperit de zeci de blănuri vineții și lungi aparținând orionilor, un val de căldură îl cuprinsese. Niciodată nu i-au plăcut aceste animale. De fapt, toată planeta nu i-a plăcut, dar nu o putea părăsi. Faptul că nu îi plăcea nu era un motiv. Hopsid era totuși rezonabil. Știa că orionii nu sînt agresivi. Ba auzise că sînt foarte jucăuși și doritori de mîngîieri. Cei din expediția care fusese înaintea lor pe această planetă își luaseră chiar și acasă orionii spunînd că pot înlocui cu succes cîinii. Ce modă!... Carlinga s-a deschis scîrînd și Hopsid a închis ochii crispîndu-se.

Planetă - bază! ce miros au!... Pufni scîrbit simțind cum cabina este invadată de corpurile păroase și informe. Ori fi ei jucăuși dar lui Hopsid nu îi plăceau. Îi venea să urle de furie și de scîrbă. A sărit din vehicul. Călcuse fără să vrea un animal și brusc i se făcu milă. Ce prostie! Ce îi făcuseră bieteile animale?! Hopsid se calmă privind cu alți ochi micile ghemotoace vineții din care nici picioarele nu se zăreau.

Mîngîie unul alburii ascultînd zgomotele scoase de acesta. Probabil îi plăcea. Zimbi îngăduitor privind turma de orionii ce mișuna în jurul său. Acoperiseră vehiculul înțepenit pe colina roză transformîndu-l

într-un deal vinețiu și păros. Își aranjă echipamentul, stabili direcția, privi cerul incandescent, deșertul rozaliu pierzîndu-se în zare și orionii frecîndu-i-se de picioare și a început epopeea celor 16 km. De început începuse bine, dar apoi nu a mai reușit să meargă mai departe. Orionii erau atît de mulți acum încît nu se mai zărea solul. Îl încurca. De câteva ori era să îi calce în picioare.

- Planetă-bază! Ce mă fac cu ei?! se întrebă mîngîind blănițele lungi și încercă să își reia marșul. Dar iarăși a fost oprit. Acum însă nu a mai zîmbit. Se chinuia să rămînă calm, mîngîierile sale aproape că deveneau loviturii și suporta cu greu asaltul zecilor de corpuri mici și păroase. Își aranjă furios echipamentul și preț de o clipă mîna s-a oprit deasupra armei șovăind! Respise rapid ideea și încercă o nouă tentativă de înaintare.

După câteva ore, pilotul Hopsid își dădea seama că această zi a fost ziua lui ghinionistă. Se plictisise să îl mai înjure pe Larmon comandantul navei și al expediției ce îl trimisese în această misiune, dar nu renunțase încă la ideea salvării. Se prăbuși extenuat sub un copac subțire, înconjurat de dragălașii orionii. Cine o fi avut nefericita idee să îl trimită pe această planetă?! Timpit om! Și-a adus aminte că s-a oferit voluntar... Se mai întîmplă...

Trebuia să îi mîngîie continuu, să îi gîdile, să îi ia în brațe, lua-i-ar toți...

Oh, Planetă-bază!... Se simțea nefericit. Privi harta: mai avea 12 km. Încă un efort! Hai Hopsid! Încă un pic. Dar „picul” ăsta... Planeta asta este grețoașă și-a zis Hopsid mirîndu-se că nu a observat acest lucru mai demult. De ce o fi avînd culoarea roză? Și orionii ăștia... Insuportabili... Totul era aici prea monoton. Aici nu înțelneai monștri și civilizații agresive ci tocmai invers. Un orion a sărit brusc în aer aterizîndu-i pe piept. Blana vineție, lungă și rară îi intră direct în ochi, mirosul lor insuportabil ca de prăjitură iefină i-a întors stomacul pe dos. Și în plus, o panglică lipicioasă și lungă se abătuse asupra feței lui și Hopsid răcni speriat. A, nu! Era prea de tot. Îl lînge.

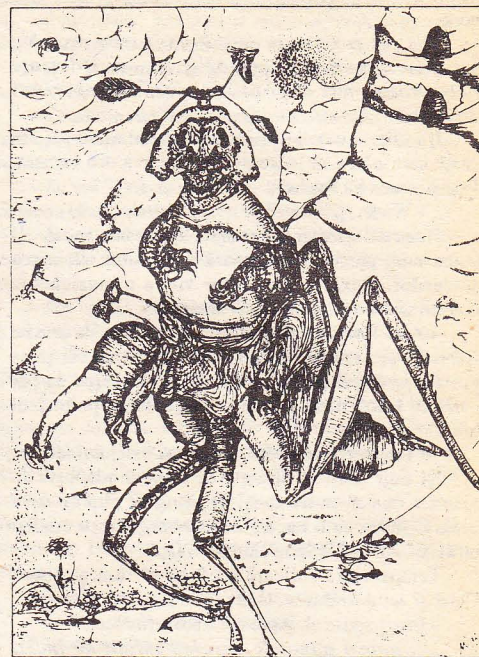
Aruncă scîrbit orionul din brațe fără a lua în seamă strigătele de protest ale acestuia, s-a răsucit spre primul ghem păros și i-a tras un șut cu toată puterea.

- Plecați de aici! Ple...

Nu a mai apucat să mai termine. Hopsid a sărit brusc prin aer prăbușindu-se nedumerit în nisipul rozaliu. În următoarea secundă se răsucise cu arma în mîini, dar în afară de orionii nu vedea nimic care... Privea consternat copacul subțire și dunele de nisip roz pierzîndu-se în zare. După copac nu poate fi nimeni fără ca el să nu îl observe. Atunci... Poate a alunecat... Altfel nu își poate explica. Cineva l-a lovit. Era sigur de asta, doar nu zbura singur prin aer ca un idiot! Chiar simțea lovitură. Îl durea. Cîțiva orionii se și rostogoleau spre el și impacientat sări în picioare. Parcă erau niște ghemuri de ață sărînd prin aer, rostogolindu-se, zburdînd cleioase și dulci. Parcă și aerul ăsta dens și fierbinte îi lăsa un gust dulceag în gură. Un orion tocmai își arunca limba lungă și lipicioasă pe mîna sa. Tresări speriat, ferindu-se și l-a împins cu piciorul scîrbit.

- Bestie!...

Copacul subțire din fața sa i-a venit brusc în întîmpinare iar Hopsid nu a mai avut timp să evite impactul. Avea dreptate Larmon: fiecare șut în partea dorsală reprezintă un pas înainte. Dacă nu ai nimic în

față... Hopsid privi speriat copacul. Iar?!... Avea halucinații? În spatele său bineînțeles că nu se afla nimic. Și atunci? Era sigur că a fost împins așa cum și cu o clipă mai înainte împinsese un... Privi ghemotoacele vineții și o teamă ciudată a început să îl cuprindă. Dar este absurd! Ce pot să îi facă?

Era atent la fiecare mișcare a lor, dar nu observa nimic deosebit, nimic agresiv. Erau dornice de mîngîieri. Avea o vagă bănuială. Unul se opri la picioarele scormonind nisipul și Hopsid l-a împins încet înainte și în aceeași clipă simțea cum ceva îl împinge și pe el din spate. Încetă să mai împingă și forța aceea nevăzută se opri. A rămas perplex privind disperat în jur. Doar nu este nebun?! Ce se întîmplă aici?

În deșertul roz, lîngă copacul subțire, printre orionii dulci, un om se gîndea paralizat de spaimă. El nu era roz, nici subțire, nici dulce. Era om. Un om paralizat de frică. Privea orionii întrebîndu-se cît de inteligenți erau, la ce stadiu au ajuns, dacă îl înțeleg și mai ales ce vor de la oameni?

Îi era teribil de frică. Cum de au putut fi atît de idioți, atît de... în fine, toate înjurăturile Terrei la un loc și să nu cerceteze aceste ființe mult mai atent? Cine s-ar fi așteptat?

- Nu mă așteptam, a rostit sec Larmon privindu-l. Nu mă așteptam ca dumneata Hopsid să debitezi asemenea idiotenii! Dacă ceea ce afirmi este adevărat atunci urmările sînt incalculabile. Dacă... Dar deocamdată echipajul nu va afla decît ceea ce ordon eu. Clar?...

Hopsid privi disperat sala de audiențe în căutarea unui ajutor inexistent. Brusc ușa zbură într-o parte și intră împetușul Ditar. Hopsid tresări și simți cum renaște speranța.

- Pilot gradul III Ditar... m-am prezentat pentru executarea ordinului.

-... paus!... apoi întorcîndu-se spre Hopsid:

- Spune-i și lui!

Hopsid a început din nou să povestească căutînd să fie cît mai convingător. Comandantul îl privea zîmbind cu subînțeles, ascultînd îngăduitor pentru a doua oară eroica povestire a pilotului.

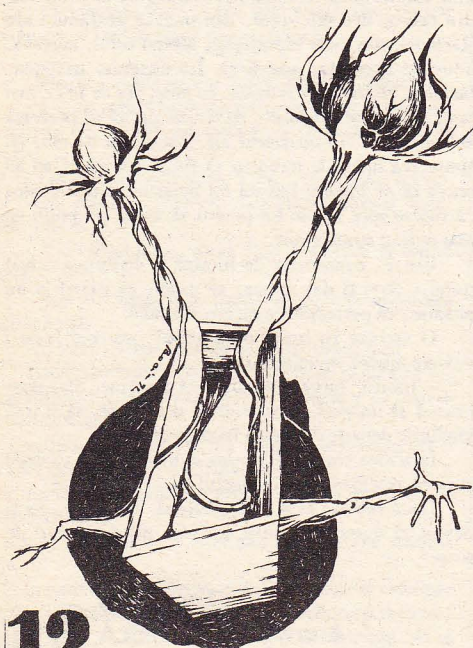
- Pilot Hopsid! Ai de gînd să termini „epopea”? l-a întrerupt comandantul.

- Dar repet...

- Hopsid!

Tăcere...

Ditar privi preț de o clipă cînd la comandant cînd la pilot și invers și părăsi încăperea. După cîteva clipe s-a întors cu un mic, simpatic și dulce orion. Sub privirile uinite ale celorlalți doi acesta l-a pus ușor jos și l-a împins... Și... Nu s-a întîmplat nimic.

- Vezi Hopsid? întrebă triumfător comandantul.
- Văd... Asta nu a fost violență! replică Hopsid calm. Orionul se apropiase jucăuș de comandant și... l-a lins. Un lucru firesc, dar Larmon îl privi cu scîrbă apoi își avîntă piciorul într-un șut irezistibil.

- Luați covorul ăst...
Nici el nu a mai apucat să-și termine strigătul. Comandantul a plutit prin aer o secundă iar în următoarea s-a prăbușit greoi ciocnindu-se de Ditar. S-a ridicat furios ducînd mîna spre armă. Hopsid privea totul fără a avea curajul să intervină. Privea cu groază. Colimatorul încădră neiertător corpul vinețiu. Degetul arătător al lui Larmon apăsă brusc declanșatorul, razele morții au țîșnit din armă spre micul orion, dar... Nu s-a întîmplat nimic.

Adică orionul nu a pășit nimic, dar în spatele lor un corp se prăbușea inert. Nu au întors capul. Amîndoi știau că Larmon murise împușcat de propria-și armă. Hopsid îl privea cu groază pe Ditar. Orionii sînt invulnerabili? Acum au pătruns și în navă...

Amîndoi se gîndeau intens. Pilotul Hopsid privea dezorientat cabina blindată în care se refugiaseră scărpîndu-se ușor pe sub vesta acoperită cu plăci metalice grele. Simțea că se sufocă. Îl privea pe Ditar cum arăta împovărat de greutatea imensă a costumelor blindate, înconjurat de cîmpuri de energie defensive, albastre semănînd cu un arici imens. Panica pusese stăpînire pe nava pămîntenilor. Amîndoi se gîndeau intens. Cine mai gîndea aici? Orionii, cum?

Atunci...
Acum gîndeau trei. Nava de război trona masivă și inepulgabilă lingă micuța navă de cercetare și locotenentul Reiff reprezenta ordinea, pumnul și piciorul Terrei. Iar ceilalți doi explicau pumnului Terrei că nu trebuie să folosească piciorul. Este periculos...

Locotenentul Reiff privea mirat pe cei doi coplanetari ai săi și încet, încet privirea sa rece a strecurat o nouă teamă celor doi.

- Domnilor, Planeta-bază vă este recunoscătoare. Vă asigur că forurile superioare vor studia foarte atent observațiile dumneavoastră și măsurile competente vor fi luate imediat. Deocamdată, pentru că amiralul Larmon, Comandantul expediției a decedat îmi voi asuma răspunderea conducerii acestui avanpost al Terrei. Vă mulțumesc!

Frumos! Vorbise ca din manual! Hopsid înghiți în sec înțelegînd că nava era ocupată de forțele armate. Deci, sînt arestați! Locotenentul Reiff îi expediasă în cabinele lor sub escorta severă a doi androizi de luptă. Auzea în spate înjurăturile lui Ditar și trebuia să își recunoască vina. El chemase nava de război.

- Abține-te Ditar! i-a șoptit peste umăr privind cu teamă la automatele celor doi androizi.

- Ascultă! a strigat Ditar apucîndu-l de umăr. Acum am fi putut fi departe, în spațiu, dacă din capul tău sec nu ar fi ieșit „fericita” idee de a anunța autoritățile. Vom putezi în cilindri de izolare totală a închisorilor terriene. Mulțumesc! Măcar, te rog frumos, dă-mi voie să-ți trag un pumn!

Și zdrang-bang! Sau bang-zdrang și! sau... În fine, dar nu asta contează, ci faptul că nu Hopsid era pe jos țînîndu-și falca în mînă ci... Ditar! Hopsid îl privea uimit și își pipăia maxilarul neîncrezător. Nu îl durea nimic, nu a simțit nimic. Nici măcar nu a clipit, iar Ditar... Ditar își ștergea singele privindu-l îngrozit pe Hopsid. S-a ridicat încet, lipindu-se de zid.

- Ești... ești... ești un... un... un orion Hopsid! a bolborosit cu groază țîrîndu-se cît mai departe de el.

- Roboți!... Ascultați ordinele OMULUI! Cel din fața voastră NU este om. Nimiciți-l!... NIMICIȚI-L!...
- Ditar!... NU!

Un android s-a răsucit scurt și a tras. Al doilea a repetat operațiunea cu perfecțiunea unui aparat construit special pentru așa ceva și a tras. De tras au tras amîndoi, dar de prăbușit tot ei s-au prăbușit. Undeva, departe, se auzeau pașii unui om înnebunit de frică. Ditar fugise...

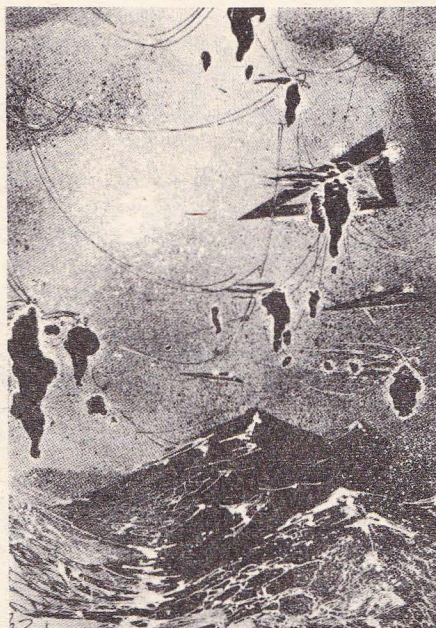
Hopsid încerca de cîteva minute să depisteze vreun zgomot, dar cu toate că nu se auzea nimic, era

sigur că este urmărit. Evadase... Evadase din celula sa de detenție. Androizii care îi păzeau zăceau pe jos carbonizați, uciși de propriile arme pe holurile navei și nimeni nu avea curaj să îl oprească. Era invincibil. Nimeni nu i se putea opune. Cîțiva orioni au început să zburde veseli pe lingă el și Hopsid zîmbi trist. Doar ei nu îl ocoleau. Erau și ei imuni împotriva violenței. Se afla în nivelul trei. Hopsid știa că nimeni nu va mai intra după el în zona invadată de orioni, dar nici el nu putea să iasă. Nivelul era încercuit de baraje de energie defensive pentru a izola total nivelul de restul navei.

Și cu toate acestea simțea că este urmărit. A început din nou să cerceteze în întunericul de pe hol. Tresări brusc. Cineva alerga în spatele lui. Cine?... Cine avea acest curaj? Pilotul Hopsid venise aici pentru că numai de aici putea să își continue evadarea. Prin întuneric se profilau colțuroase siluetele celor trei nave de intervenție. Pașii necunoscuți se apropiau amenințători și Hopsid sări în cabină. Lumini de control... cuplat circuit, alarmă exterioară... cuplat combustibil... cuplat comandă manuală... motoare... cuplaj maxim... fortaj... desprindere... rotație plan orizontal 157 grade, unghi atac 0 grade 32 minute... fortaj maxim... alarmă interioară... corecție... accelerație 26... peretele crescînd continuu... Altă șansă nu avea decît să străpungă peretele blindat al navei, și totul depindea de accelerația navei. 3G... Peretele se mărise acoperind tot ecranul. 3,5 G... Peretele... Hopsid se crispă în fotoliu... Impact!... Hopsid și-a dat seama că tot timpul a ținut ochii deschiși. Șocul îi avariasă sistemul de protecție, dar în rest nu simțea nimic. La un asemenea șoc ar fi trebuit să fie „afiș” dar nu era. Îl proteja SISTEMUL. Era un orion. Era imun...

Continuă să accelereze îndepărtîndu-se continuu de planeta roză Orion VI. Cît mai repede! Știa că planeta este înconjurată de alte trei baraje de energie defensive, că planeta este încercuită de crucișătoare de luptă terriene printre care nici un ac nu se putea strecura. Hopsid zîmbi disprețuitor. Dacă ar vrea, ar putea fi stăpînul lumii. Toate aceste nave nu puteau să îi facă nimic. O singură rachetă trimisă spre el ar declanșat distrugerea navei care a lansat racheta. Simplu!... Dar barajele? Totul se juca pe o carte: viteza navei. Cu cît era viteza mai mare cu atît șansele creșteau. Va supraviețui sigur șocului. Privi indicatorul: 5G. Aproape de limită. Un semnal de alarmă îl făcu să tresară. Era urmărit. Identifică uimit o altă navă de intervenție. Cine îl urmărea? Cine este nebunul?! Are aproape 4G. CINE îl urmărește?

- FX.014!... FX.014!... Somație grad zero... Aici crucișătorul amiral Affer... Repetăm: somație

grad zero... Înscris-te pe orbita A41... Orbita A41...

Cine îl urmărea? Însemna că și celălalt avea SISTEMUL? Acum avea și el 5G. Sau poate că este dirijată automat? Va trece și el de barajele de energie?

- FX.014!... Somație grad trei... Înscris-te pe orbita C21!... Aici...

Inconștienți! Nu au cum să îl oprească.

Primul baraj... Al doilea... Al treilea... Nava trepida puternic, ajunsă la limita rezistenței maxime.

- FX.014!... Somație grad cinci... În următoarele nouă secunde atac ionic!...

- Hopsid începu să numere mecanic în gînd. Cînd ajunse la nouă, o rază a țîșnit din unul din coloșii metalici din fața sa și în următoarea secundă crucișătorul explodă. Planetă-bază! Ce explozie!... Hopsid accelera triumfător depășind lanțul crucișătoarelor și acum nimic nu îi mai stătea în față. Dar în spate nava cealaltă continua să micșoreze distanța.

- FX.014!... Hopsid, nă auzi?... Aici Ditar!...

Hopsid frînă brusc. A auzit bine? Ditar?!

- Aici FX.014!... FX.023, apropie-te sector vector nul 052! Ditar!... De cînd ai SISTEMUL?

- Acum trei zile am observat pentru prima dată. Nu mai ești singur Hopsid. Acum am devenit și eu orion.

- Fi calm Ditar! Nu sîntem doi... Sîntem TREI!

- TREI?!... Cine este al treilea?

- FX.014!... Aici FX.026!

Hopsid îi recunoscuse vocea. Era locotenentul Reiff... Începuse o reacție în lanț. Hopsid simțea cum o căldură ciudată îl cuprinde.

- Aici FX.014!... Locotenent Reiff? De cînd ai SISTEMUL?

- De ieri...

- Cu cine ai mai venit în contact?

- Cu cel puțin trei sute de persoane.

Deci reacția s-a declanșat. Hopsid era convins că în curînd alte nave li se vor alătura.

După două zile cele trei nave au fost oprite de un super-baraj de energie ce înconjura Terra. Dincolo de el se afla concentrată o flotă spațială așa cum Hopsid nu văzuse niciodată în viața lui. Erau mii de nave. Se părea că toată Omenirea se adunase în jurul barajului pentru a-i opri. Le era frică. Hopsid înțelegea că depășise omul obișnuit.

După alte două zile șaisprezece nave li s-au alăturat venind de pe Orion VI. După numai o zi toată flota de crucișătoare încercase să îi oprească din evadarea de pe Orion VI a sporit considerabil rîndurile SISTEMULUI. Acum cele două armate stăteau una în fața celeilalte despărțite de un zid. Așteptau...

După alte trei zile a venit ultimatumul din partea Terrei. Li se cerea să părăsească galaxia. Au ris... Și s-au apropiat de baraj. După

alte trei zile flota terriană s-a dispus în dispozitiv de luptă. N-au mai ris, dar au rămas pe loc. Apoi au urmat zile lungi de așteptare, în care cele două armate se studiău reciproc. Se pregătea asaltul. Când lupta părea inevitabilă, Terra le-a comunicat că ultimatumul se anulează. De ce? SISTEMUL pătrunsese dincolo de baraj. Hopsid și-a adus aminte că înaintea lor pe Orion VI, o altă expediție luase orioni pe Terra în loc de ciuni...

Acum toți terrienii se transformau. SISTEMUL era molipsitor. Iar Hopsid trăia fericit pe planeta sa natală pînă cînd... într-o zi...

Începea de trei ore să privească un copac. Nici măcar nu știa dacă este copac sau nu, dar așa auzise: „Copac frumos!”. Iar vocea nu era de om. Dar nici artificială, de android. Și atunci... De la un timp, simțea în jurul său alte prezențe, STRĂINE. Nu îi simțea oamenii. Nu vedea copacul. Cu toate acestea nu era orb. Nu... Dar cu cît voia să afle mai multe date despre exterior cu atît afla mai multe despre sine însuși. Acum, de exemplu, afla că nu are vederea normală, că suferă de cataractă gradul II la ochiul stîng, că... S-a împiedicat de ceva și a căzut. Hopsid a scîncit ca un copil neajutorat, apoi o furie imensă a pus stăpînire pe el. Au ajuns orbi, insensibili. A încercat să pipăie cu mîna corpul de care s-a împiedicat, dar în loc să afle cum arăta acel corp, află că mușchii mîinii drepte nu mai puteau executa aceeași sarcină pe care o executau ieri, că nervul degetului mic reacționează prea lent, defectuos, că circulația capilară s-a dilatat prea mult, că...

Renunță să caute acel corp necunoscut. Niciodată nu va afla ce corp a fost acela. Devenise un egoist total. Nu se interesa decît de el însuși.

Totul a început de la SISTEM. Dintr-un sistem imunitar anti-volență acesta s-a extins încetul cu încetul. Ploaia nu putea să îl ude. Rămînea neatins. Vîntul nu putea să îi fluture părul, soarele nu îl încălzea, frigul nu îi provoca nici o senzație... Apoi sistemul s-a extins și asupra interiorului său. Iar acum... Ce mai urmează? SISTEMUL era atît de seducător... Oamenilor le-au plăcut să se știe invincibili.

După o zi Hopsid se afla în același loc, nemișcat. Acum nu reușea să se concentreze decît trei ore într-o zi. Era o moarte lentă. A doua zi, doar o oră, Hopsid era lucid. A treia zi, doar în cîteva minute cumulate pe parcursul a 24 de ore își putea pune o întrebare. A patra zi...

– Ia uite!... Un om!

Hopsid tresări brusc. Poate erau ultimele clipe din viața sa cînd mai putea gândi. Devenise atent. Singurele informații despre exterior le putea primi numai de la alții. Care alții? Oamenii? Imposibil! Toți se aflau sub stăpînirea SISTEMULUI. Atunci?... Străinii?

– Puteam să îl omor... Îl vezi?

Nu poate exista civilizație perfectă. Trebuie să existe și în aceasta „uscăturile” ei, sau mai bine zis, „gura spartă”. Nu numai pămîntenii...

– Ce faci?!
– Privește-! Nu simte nimic... Și dau în el cît pot de tare. Mă doare piciorul.
Hopsid aștepta insensibil.
– Mă aude?
– Nu cred...
– Sînt superficiali. Nu sînt capabili decît să gîndească de suprafață. Atît. Sînt obsedați doar de rațiune. A început să se concentreze. Unde este memoria? Creierul... Alcătuire... Sisteme... Funcții...
Zimbi fericit, găsise greșeala. Nu departe, în fața sa, se întrezărea un copac. Ce copac frumos!...

Hopsid nu ascultă mai departe. Aceasta era soluția. Îi era teamă să nu expire și aceste clipe de rațiune. A început să se concentreze. Unde este memoria? Creierul... Alcătuire... Sisteme... Funcții...

Zimbi fericit, găsise greșeala. Nu departe, în fața sa, se întrezărea un copac. Ce copac frumos!...

Ditar se simțea bine în acest fotoliu imens și privea ecranul din fața sa mîngîind orionul de la picioarele sale calm și chiar visător. Trapa s-a deschis cu un zgomot sec și urechile îi erau maltratate nemilos de zgomot de proveniență necunoscută. A sărit furios în picioare.

– Nu cînt frumos, dar cînt tare, nu-i așa?

Era Hopsid.

– Planeta-bază îți transmite salutări Ditar! Vin direct de pe Terra. Nu te așteptai să mă vezi!

– Nu prea...

– Eu însă eram sigur că numai cu tine voi fi retrimis în spațiu. Cuplul nostru a dat rezultate excelente pe Orion VI. Își aruncă echipamentul în fotoliu și observă orionul.

– Ți-ai luat și o „bomboană”?

– Sînt la modă, se apără Ditar, privind ecranul.

– Ce se vede afară?

– Aerul...

– De aici nu se vede, constată Hopsid apropiindu-se. Pe ecran cîteva nave dispăreau încet în spațiu.

– Sînt ultimele, nu?

– Da. În trei săptămîni ne-am descotorosit de acești străini. Trebuie să recunosc că sînt ingenioși. Și te reprezintă acest SISTEM pentru ei? O boală de piele. Au vrut să ne cucerească, să ne ingenucheze și cînd colo ne-au ajutat să ne luăm zborul. Am devenit supraoameni.

– Nu li s-a potrivit socoteala de acasă...

– N-au avut noroc, conchise Hopsid. Hopa! au venit instrucțiunile de zbor. Vom zbura iar împreună. Unde? Stai să văd... A, nu!... Nu se poate!...

– Ce s-a întîmplat?

– Ști unde zburăm? Pe „planeta prăjiturilor”!

Ditar!

– Nu se poate!

– Așa ziceam și eu, dar... Chiar cu nava asta.

– Imposibil!... Nu mai vreau!

– Nici eu!

– Iar orioni?

– Iar...

– Alt sistem?

– Probabil. Asta și vor. Chiar cred că ne-ar mai trebui unul.

– De ce?

– Să vindecăm lăcomia umană! Nu ne-am învățat mînte?

– Mai avem multe de vindecat. Auzi? Chiar ne-a folosit SISTEMUL ăsta?

– Nu știu.

– Unde pleci?

– Să verific dacă ne-a folosit sau nu.

Hopsid se opri privind prăpastia dintre nivele. Vocea aceea însă dispăruse. Nu îl mai făcea laș. Acum Hopsid nu ezita. Își calcula șansele analizîndu-și mușchii, distanța, viteza necesară... Își luă avînt și sări. Reușise...

S-a întors la Ditar cu zîmbetul pe buze.

– Ști ce? Am o idee bună. Pe Orion aerul îți lasă un gust dulce, apa e citrionadă, copacii acadele, zăpada-frișcă, orionii dornici doar de mîngîieri și joacă...

– Termină! Nu mai rezist! Vrei să vomit?

– Și atunci de ce nu ne-am duce copiii acolo? Ar fi un rai pentru ei.

Tema și motive SF

1. E.T. abreviere (în engleză) pentru „extraterestru” (vezi).

2. Exobiologie – studiul condițiilor și posibilităților de viață pe alte planete.

3. Explorare Spațială – în literatura S.F. implică, pe lîngă cercetarea din punct de vedere științific a spațiului cosmic și planetelor, și acțiunile de cucerire și colonizare.

4. Extraterestri – toate ființele raționale originare de pe alte planete. Întîlnirea civilizației umane cu reprezentanți ai unor civilizații extraterestre îmbracă forme depinzînd de concepția și imaginația autorului (vezi „Contact spațial”). Primii extraterestri prezentați în narațiunile S.F. aveau toate caracteristicile unor monștri, animați exclusiv de intenții dușmănoase (copiați cu mai mult sau mai puțin talent după „modelul” marșianului imaginat de H.G. Wells în romanul său „Războiul lumilor”). Literatura S.F. arhaică și clasică abundă în asemenea creaturi, astfel încît a apărut necesar chiar și apariția unei abrevieri care să-i desemneze – B.E.M. (vezi). Primul autor care a rupt cu această tradiție a fost Stanley Weinbaum – „Odiseea marșiană”, care a imaginat marșieni (culmea ironiei!) animați de intenții amicale și bună-voință, deși total diferiți ca înfățișare de pămînteni. Această nouă modalitate de prezentare a extraterestrilor a căpătat o arie de răspîndire tot mai largă astfel încît, mai ales în ultimele două decenii, au apărut narațiuni prezentînd personaje posedînd o personalitate și fiind capabile de sentimente net superioare eroilor pămînteni, cîștigîndu-și astfel reala simpatie a cititorului (William Kotz-Winkle – „E.T.”; Robert Heinlein – „Star Lummo”; Allan Dean Foster – „Starman”; Dean Koontz – „Beastchild”; Barry Longyear & David Gerald – „Enemy Mire”).

Din punct de vedere al evoluției biologice și al situării pe scara intelectului, extraterestrii populînd scrierile S.F. pot fi clasificați, sumar, astfel:

● simple animale sau plante agresive (Ex: Allan Dean Foster – „Alien”; John Wyndom – „The Day of Triffids”; C. Shekley – „The Leech”)

● ființe raționale, care pot manifesta față de om următoarele intenții:

a) intenții agresive, vizînd: – nimicirea: – în vederea eliminării omului și ocuparea planetei (H.E. Wells – „Războiul lumilor”)

– datorită ignorării caracterului de ființă rațională a omului

– cucerirea: – prin substituirea originalului uman cu dubluri extraterestre (Philip K. Dick – „The Father-Thing”; Allan Dean Foster – „The Thing”)

– prin insinuarea printre oameni de extraterestri de formă umanoidă: Richard Matheson – „Mother by Protest”

– prin manipulare psihică: Robert Heinlein – „The Puppet Masters”

– prin război colonial: Christopher Priest – „The Space Machine”

b) intenții pașnice și atitudini binevoitoare (vezi preambulul prezentului articol)

c) indiferență completă: A & Bistnegački – „Picnic la marginea drumului”; Brian Aldiss – „Heresies of the Huge God”.

● creaturi din fluxuri de energie: Daniel Galonye – „The City of the Force”; „Lords of the Psychon”

● creaturi aparținînd regnului mineral: J.H. Rosny-ainé – „Xipehuzii”

● creaturi cibernetice: Stanisław Lew – ciclul „Ciberiada”.

5. Elefant – cea mai mare dintre viețuitoarele terestre. În literatura S.F. figurează în două ipostaze: elefant mecanic folosit pentru realizarea deplasării forța aburilor (Jules Verne – „Casa cu aburi” – „Elefantul de oțel”) și elefant posedînd un creier uman, în urma unui transplant (A.R. Beleacov – „Hoiti-Toiti”).

Cîmpia era netedă, ca un cearșeaf bine întins. Doar în depărtare, spre linia orizontului, se vălurea ușor, plictisită de afita netezime. Iarba deasă, înaltă, fragedă, se ondula în bătaia vântului, dansînd pe o muzică neauzită.

Mergeam drept înainte, către colinele din zare. Nu mă grăbeam. Nu mă mai grăbeam. Știam că va dura pînă voi găsi ceea ce căutam. Graba, care mă minase pînă atunci, se dovedise fără folos. Însă nu mă lăsasem pradă deznădejdii. Nu abandonasem ultima speranță.

Mergeam cu un pas egal, rupînd, din cînd în cînd, cîte un fir de iarbă. Gustul ei înmiresma, răcoritor, fraged, plin de prospețime, îmi aducea aminte de ceva uitat de mult, și care nu se lăsa întrevăzut decît fragmentar: o masă sărbătorească, un picnic cu o fată, o joacă de copii... Bucăți de existență trecută sau imaginată... A mea sau a altora...

Mersul fără încetare nu mă obosea. Depășisem pragul oboselii, totul era doar rutină, automatism lipsit de participare, manifestarea unui trup pe care-l bănuiam al meu, dar pe care nu-l recunoaștem...

Cu același pas egal am început să urc colinele. Erau mai înalte decît părăseră din depărtare. Însă lucrul era lipsit de importanță. Urcam și coboram, colină după colină, iar soarele rămăsese pe loc, pentru că-l simțeam tot timpul deasupra creștetului, o apăsare fierbinte, care-mi învăluia mintea într-o toropeală grețoasă...

Deodată, m-am trezit și m-am oprit.

Din vârful colinei se vedea întinderea, ciudat vălurită, a deșertului.

O linie clară delimita cîmpia roditoare de nisipul încins, trasată parcă de un cuțit de cizmărie. O amintire vagă, a unor lucruri văzute sau citite cîndva, se insinua alarmant: întotdeauna, între deșert și zona roditoare exista o porțiune de tranziție, cu vegetație rară, țepoasă...

Am îndepărtat, cu o scuturare de cap, bănuiala că ar fi un lucru deosebit. Cine eram eu ca să judec de-i normal sau ciudat? Trebuia să iau lucrurile așa cum erau.

Instinctiv, mi-am scos mantia și am întins-o pe jos. Am început să zmulg mănunchiuri din iarbă fragedă, mustoasă și să le înghesui pe mantie. Ceva îmi spunea că, înainte de a pătrunde în deșert, trebuia să fac ceea ce făceam. După ce am înnodat capetele mantiei, făcînd un pachet pe care l-am aruncat pe umăr,

L.St. Joyman

În căutarea Întrebării

am coborît panta, alunecînd în nisip...

M-am oprit la poalele colinei, înainte de a porni înainte, printre dunele cu forme ciudate, ce desenau arabescuri complicate, fără să țină seama de bătaia vântului...

Soarele se hotărîse să rămînă în spatele colinelor, priponit în iarbă. Lumina palidă, gălbuie, care iradia din nisipul încins, îmi împrăstia umbra printre semnele trasate de dune, estompînd mesajul pe care-l bănuiam închis în ele.

În timp ce mergeam, vîram, din cînd în cînd, mîna în pachetul ce-mi apăsa umărul și trăgeam cîte un smoc de iarbă. Începuse să-și piardă prospețimea și frăgezimea. După un timp, s-a uscat și a devenit țepoasă. Mi-a zgîriat limba și buzele. Am scuipat-o cu dezgust și am coborît legătura de pe umăr, scuturîndu-i conținutul în nisip. Din mantie s-a scurs un paf maroniu, asemănător nisipului din jur.

Deodată, în timp ce mergeam cu încăpăținare, a izbucnit, deasupra, luna, albă-sidefie, ca un nasture de pe o cămașă de frac. N-o văzusem răsărînd și cred că nici nu răsărise din vreun colț al orizontului, ci apăruse acolo, ca o dovadă a nopții...

Lumina ei îmi mîngîia ușor creștetul, blînd, ca un sfat de mamă, îndemnîndu-mă să abandonez totul, să mă întind în nisip și să aștept să mă acopere ca o mantie ocrotitoare...

Însă aveam ceva de făcut. Nu aveam nevoie de sfaturi, ci de certitudini.

Atunci, ca un răspuns la încăpăținarea mea, am văzut Orașul, strălucind palid, ca regretul după tinerețea trecută...

Mi-am stăpînit imboldul de a alerga și am mers mai departe cu același pas egal, de om care știe ce vrea. Însă știam cu adevărat ce vroiam?

Cînd am ajuns, se lumina de ziuă. Soarele răsărise în spatele orașului și-l transformase într-o feerie de piatră strălucind roz.

Însă Orașul era pustiu. Nu era nelocuit, pentru că se vedeau peste tot urme recente ale locuitorilor: rufe puse la uscat, ferestre deschise, grădini proaspăt udate... Dar pe străzi nu era nici țipenie de om.

Am mers pe strada principală, cu pasul meu hotărît, egal, pînă cînd am ajuns în piață. Acolo era o clădire înaltă, cu coloane din marmoră roz, iar pe fronton avea semnul balanței.

Ajunsesem.

Am intrat în holul pustiu. În fund se vedea o ușă deschisă, ca o invitație. Am trecut pragul, cu o ușoară strîngere de inimă. Pătrusesem în sala de judecată.

La tribună era judecătorul, cu robă și perucă albă. Curăța o banană, iar cînd mi-a auzit pașii s-a întors și m-a privit, zîmbind satisfăcut:

– Curtea fiind prezentă, cazul va fi analizat de îndată. Inculpat, poți să ieși loc.

M-am așezat pe cel mai apropiat scaun, puțin șocat: judecătorul era un urangutan!

– Cazul dumitale ne este cunoscut. Răspunsul curții la întrebarea pusă este următorul: ești vinovat! Vei fi spînzurat de gît, pînă cînd moartea te va cuprinde! Curtea nu acceptă apel la sentință!

Și, apucînd cu unul din picioare ciocanul de lemn de pe masă, urangutanul lovi cu putere, producînd un bubuit puternic.

Am rămas pe loc, nemișcat. Nu eram surprins. Știam, simțeam că așa trebuie să fie. Eram sigur că verdictul era corect.

– Ce mai aștepti? se supără judecătorul.

– Ce va urma? Ce trebuie să fac?

– Să părăsești imediat orașul. Nu ai voie să te întorci pe drumul pe care ai venit. Noi am avut sarcina să-ți dăm Răspunsul. Restul te privește.

Și maimuța îmi întoarse spatele, concentrîndu-se asupra bananei.

M-am ridicat și am ieșit. Orașul era, în continuare, pustiu. Am intrat într-o băcănie. Ușa din spate se închisese în grabă, în urma cuiva care abia ieșise. Am luat un sac și l-am umplut cu tot ce mi-a plăcut prin rafturi, apoi am ieșit.

Am pornit pe strada principală, în direcție opusă celei din care venisem.

Cînd am ieșit din Oraș, în fața mea se întindea marea. Fără să ezit nici o clipă, am pornit de-a lungul plajei, spre nord.

Mai aveam mult de mers. Aici, îmi terminasem treburile: aflasem Răspunsul.

Trebuia acum să aflu întrebarea care generase acest răspuns.

Abia atunci voi ști cine sînt și ce vreau.

Și am pornit hotărît, în căutarea Întrebării.

Traducerea: Liviu RADU

